

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/112/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1313202197
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1313202197.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a sudcov Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: Y. L. T., L., B.. XX.XX.XXXX, X. O.Ň. XX, W., zast. Vojčík & Partners, s.r.o., IČO: 36 866 563, so sídlom Rázusova 13, Košice, proti žalovanému: MAC TV s.r.o., IČO: 00 618 322, so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, zast. Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., IČO: 36 731 544, so sídlom Miletičova 5B, Bratislava, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 9. novembra 2018 č.k. 7C 25/2013-192 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom, ktorým sa rozhodovalo už len o zostávajúcej časti predmetu sporu - o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch, uložil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 20.000 Eur v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady týchto trov rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. V odôvodnení tohto rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou, ktorá mu bola doručená dňa 20.02.2013, domáhal od žalovaného za neoprávnený zásah do jeho práva na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti odvysielania opravy v ním požadovanom znení v zmysle ust. § 21 ods. 10 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní“) a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 20.000 Eur. Žalobu odôvodnil skutkovo tým, že dňa 07.07.2012 žalovaný odvysielal na televíznej stanici „Y.“ v relácii „W.“ reportáž s názvom „C. L.?", predmetom ktorej bol prípad nesplatennej pôžičky manželov X., voči ktorým bola jeho exekútorským úradom vykonávaná exekúcia vypratáním nehnuteľnosti (ďalej aj len „exekúcia“). Uviedol, že v predmetnej reportáži boli odvysielané dve zásadne nepravdivé informácie, ktoré zasiahli do jeho práv a oprávnených záujmov, a to, že v rámci exekúcie bolo vypratanie nehnuteľnosti uskutočnené skôr, než sa stalo právoplatným uznesenie o námietkach proti exekúcii, a tiež zverejnené tvrdenia povinného o priebehu vypratania (tieto boli podľa jeho názoru v hrubom rozpore so skutočným priebehom daného úkonu). Poznamenal, že pred odvysielaním predmetnej reportáže na žiadosť redaktorky žalovaného Y. G. súhlasil s poskytnutím vyjadrenia na účely spravodajstva, ktoré bolo zaznamenané v mieste sídla jeho exekútorského úradu dňa 26.06.2012, kde v úvode prítomnej redaktorke oznámil, že sa z dôvodu zákonnej povinnosti mlčanlivosti nemôže pred kamerou vyjadrovať o konkrétnom prípade. O právnej stránke prípadu sa preto vyjadril len všeobecne. Uviedol, že z pohľadu pravdivosti informovania zo strany žalovaného o priebehu

dotknutej exekúcie v danej reportáži bolo kľúčovou otázkou znenie ustanovení Exekučného poriadku, upravujúcich odklad exekúcie a námietky proti exekúcii. Vysvetlil, že po doručení upovedomenia o začatí exekúcie vzniká povinnému právo podať námietky proti exekúcii, ktoré sú základnou obranou povinného proti exekúcii. Podľa výslovného znenia ust. § 52 ods. 1 Exekučného poriadku, ak boli podané námietky proti exekúcii, môže súdny exekútor vydať exekučný príkaz až po tom, keď sa mu doručí právoplatné rozhodnutie súdu o námietkach, ktorým sa námietky zamietli. Na rozdiel od námietok proti exekúcii môže exekútor v prípade podaného návrhu na odklad exekúcie podľa výslovného znenia ust. § 56 ods. 5 Exekučného poriadku do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie vykonávať úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného. Exekučný poriadok teda povinného chráni potrebou právoplatného rozhodnutia pri námietkach proti exekúcii, nie však pri návrhu na odklad exekúcie. Keďže v zmysle vyššie uvedených ustanovení Exekučného poriadku nebol povinný čakať na nadobudnutie právoplatnosti rozhodnutia o návrhu povinného na odklad exekúcie, v určitom štádiu danej exekúcie pristúpil k jej vykonaniu vypratáním nehnuteľnosti. Poznamenal, že o zákonnosti tohto jeho postupu ako povereného súdneho exekútora sa vyjadril Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 39Er 317/2009, ktorý v uznesení zo dňa 14.11.2011, okrem iného, vyslovil, že predmetná exekúcia bola vykonaná v súlade so zákonom. Z odôvodnenia tohto uznesenia tiež vyplývalo, že súd považoval návrh na odklad exekúcie za vybavený tým, že sa o ňom rozhodlo, a nie právoplatnosťou rozhodnutia. Neviedol prekážku vykonania exekúcie v tom, že uznesenie o zamietnutí návrhu na odklad exekúcie ešte nebolo právoplatné. V tejto súvislosti zdôraznil, že v opačnom prípade by menovaný súd nepochybne nekonštatoval, že exekúcia bola vykonaná v súlade so zákonom. Toto uznesenie mal k dispozícii aj povinný (I. X.), preto predpokladá, že sa s ním v rámci profesionálnej prípravy reportáže oboznámila aj príslušná redaktorka žalovaného, ktorej precízne vysvetľoval vyššie popísanú procesnú situáciu a niekoľkokrát zdôraznil rozdiel medzi námietkami proti exekúcii a návrhom na odklad exekúcie. Konštatoval, že tento rozdiel je právne významný a stojí na ňom zákonnosť alebo nezákonnosť vykonania danej exekúcie. Uviedol, že jeho postup ako povereného súdneho exekútora v predmetnej exekúcii vyhodnotilo ako zákonný aj Ministerstvo spravodlivosti SR v odpovedi zo dňa 14.01.2013, ktorou reagovalo na jeho list zo dňa 07.01.2013. Namietal, že napriek tomu v odvysielanej reportáži nie je uvedené, že išlo o návrh na odklad exekúcie, ale všeobecne sa formuluje, že povinný sa proti exekúcii bránil (dokonca, že „sa bránil proti rozsudku námietkami“, čo nepovažoval za pravdivé), a že exekúcia bola vykonaná pred právoplatnosťou rozhodnutia súdu. Odvysielaná reportáž preto podľa jeho názoru vyznieva tak, že v čase vykonania exekúcie nebolo právoplatne rozhodnuté o námietkach proti exekúcii, čo je však v rozpore s pravdou. Mal za to, že odvysielaním nepravdivého tvrdenia, podľa ktorého mal ako poverený súdny exekútor vykonať exekúciu napriek tomu, že nebolo právoplatne rozhodnuté o námietkach povinných proti exekúcii, žalovaný poškodil jeho dobré meno medzi účastníkmi exekučných konaní, v odborných kruhoch, medzi osobami, s ktorými sa pozná, ako aj v širšej verejnosti. Okrem nepravdivosti reportáže spočívajúcej vo vedomom zamieňaní inštitútov námietok proti exekúcii a návrhu na odklad exekúcie sa žalovaný podľa jeho názoru v reportáži dopustil ďalšieho konania, ktorým zasiahol do jeho práv. V tejto súvislosti poukázal na to, že v reportáži odznelo vyjadrenie povinného (I. X.), ktoré išlo ďaleko nad rámec jeho tvrdení v sťažnosti adresovanej Ministerstvu spravodlivosti SR, podľa ktorých jeho manželka pri vypratání „utrpela menší infarkt, skolabovala a odviezla ju záchranka“. Toto tvrdenie povinného vyhodnotil ako nepravdivé, nakoľko jeho rozpor so skutočnosťou bol a je overiteľný na pracovisku Záchrannej služby Košice. Uviedol, že povinnej, ktorej prišlo nevoľno, privolal záchranú službu, ktorá po zmeraní tlaku a podaní utišujúceho lieku z vypratávanej nehnuteľnosti odišla. Poznamenal, že pri celom priebehu vypratávania boli prítomní zástupcovia obce a príslušníci policajného zboru, čiže akýkoľvek náznak nezákonnosti postupu alebo nevhodnosti by sa nepochybne prejavil vo vyjadreniach týchto osôb v zápisnici. V tejto súvislosti namietal tiež skutočnosť, že žalovaný odvysielal takéto nepravdivé vyjadrenie povinného aj napriek tomu, že vedel, že povinný nebol prítomný pri vypratávaní dotknutej nehnuteľnosti, a že priebeh vypratania nehnuteľnosti hodnotil len z jeho subjektívneho hľadiska. Namietal, že žalovaný v rozpore s novinárskou etikou a zákonnými povinnosťami informovať pravdivo, si tieto škandalizujúce tvrdenia povinného neoveril. V záujme posúdenia všetkých okolností neoprávneného konania žalovaného uviedol, že v predmetnej reportáži bolo zdôraznené aj to, že bol v dotknutom čase prezidentom Slovenskej komory exekútorov. Uvedenie tejto skutočnosti v kontexte so zverejnenou nepravdivou skutočnosťou o jeho nesprávnom postupe evokuje podľa jeho názoru neodôvodnene svojvoľnosť jeho osoby ako exekútora a funkcionára pri procesnom postupe v exekúcii, a okrem toho poškodzuje aj dobré meno Slovenskej komory exekútorov. To isté platí aj vo vzťahu k odvysielaniu vyjadrenia povinného, ktoré obsahovalo nepravdy o priebehu vypratania nehnuteľnosti. Vzhľadom na tieto skutočnosti mal za to, že výsledná reportáž je v rozpore s povinnosťami médií informovať pravdivo a objektívne, a je zjavným prejavom senzáciečnosti. Účelom odvysielania

predmetnej reportáže tak nebolo primerane informovať verejnosť a žalovaný zjavne nemal na zreteli ani ochranu verejného záujmu. Konštatoval, že žalovaný prostredníctvom nepravdivých a neoverených informácií vytvoril dramatický, pre diváka pútavý, „spravodajský“ príbeh, a to všetko na úkor práv a oprávnených záujmov jeho osoby. Z týchto dôvodov bezprostredne po odvysielaní predmetnej reportáže požiadal listom zo dňa 10.07.2012 žalovaného o opravu v zmysle ust. § 21 zákona o vysielaní, ktorý bol žalovanému doručený dňa 12.07.2012. Lehota na uverejnenie opravy však dňa 20.07.2012 márne uplynula. Mal za to, že odvysielaním predmetnej reportáže obsahujúcej nepravdivé výroky žalovaný vykonal taký neoprávnený zásah do jeho práva na ochranu cti a ľudskej dôstojnosti, ktorý bol nielenže objektívne spôsobilý zasiahnuť do jeho práv, ale ktorý aj skutočne znížil vážnosť jeho osoby, najmä ako súdneho exekútora a funkcionára Slovenskej komory exekútorov, v spoločnosti. Argumentoval, že žalovaný odvysielaním takejto reportáže vyvolal vo verejnosti nepravdivú predstavu o tom, že v rámci výkonu svojej činnosti súdneho exekútora porušuje zákon a koná v rozpore s právami exekúciou dotknutých osôb. Podotkol, že reportáž, a teda nepravdivé a neoverené informácie zasahujúce do jeho práv na ochranu osobnosti, boli zverejnené formou televízneho vysielania na celom území Slovenskej republiky, pričom relácia žalovaného „W.“ má podľa verejne dostupných zdrojov dlhodobu vysokú sledovanosť. Ospravedlnenie žalovaného v tejto veci nepovažoval za postačujúce z dôvodu, že plynutím času od odvysielania nepravdivej reportáže dochádza k podstatnému zníženiu možného reparačného účinku prípadnej odvysielanej opravy, preto si uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku nemajetkovej ujmy si vyčíslil prihliadajúc na svoje spoločenské umiestnenie, dosah odvysielanej reportáže na celom území SR, podiel sledovanosti príslušnej relácie, a tiež s prihliadnutím na skutočnosť, že žalovaný mal k dispozícii pravdivé informácie a poznal rozdiel medzi námietskami proti exekúcii a návrhom na odklad exekúcie. Pri určení výšky vychádzal tiež z toho, že neoprávnené konanie žalovaného nielenže bolo spôsobilé privodiť jeho osobe ujmu, ale ujmu mu aj skutočne privodilo, a to znížením jeho vážnosti v spoločnosti v rozsahu od blízkych osôb, cez laickú verejnosť, až po odbornú verejnosť. Uviedol, že po odvysielaní reportáže bol konfrontovaný zo strany viacerých osôb s tým, že ako súdny exekútor a vtedajší prezident Komory slovenských exekútorov koná protiprávne, že nepozná rozdiely medzi postupom pri vykonaní exekúcie v odlišných procesných situáciách. Poznamenal, že nedôvera v jeho odbornosť vznikla v radoch jeho študentov, v radoch oprávnených, pre ktorých vykonáva exekúcie, v kruhu jeho blízkych osôb, ako aj v radoch jeho zamestnancov.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že predmetná reportáž, ktorá bola odvysielaná v relácii „W.“ dňa 07.07.2012, sa svojím obsahom žiadnym spôsobom nevychýlila z bežných medzí žurnalistickej etiky a spravodajstva, preto mal za to, že pri zabezpečovaní informácií a spracovaní predmetnej reportáže postupoval v dobrej viere, že poskytuje spoľahlivé a presné informácie v súlade so žurnalistickou etikou, pričom pre spracovanie reportáže boli z jeho strany zhromaždené pluralitné informácie, ktoré boli v danej reportáži vyjadrené. Zároveň poukázal na to, že v súlade so všetkými právnymi predpismi i etickými kódexmi, ktoré sa vzťahujú na jeho vysielanie, dostal žalobca príležitosť dostatočným a obšírnym spôsobom sa k predmetu reportáže vyjadriť, aj keď iba všeobecne v súlade so zákonnou povinnosťou mlčanlivosti, ktorú musel ako súdny exekútor zachovávať. Vzhľadom na tieto skutočnosti žiadal, aby súd žalobu žalobcu zamietol. V priebehu pôvodného konania na súde prvej inštancie ďalej doplnil, že odvysielané informácie neboli spôsobilé zasiahnuť do práv žalobcu. Argumentoval, že v predmetnej reportáži sa žiadne skutkové tvrdenie, ktorého pravdivosť by bolo možné preukázať, netýka žalobcu, ale týkajú sa povinného a jeho manželky, preto pravdivosti alebo nepravdivosti týchto skutkových tvrdení, sa môže podľa neho domáhať jedine povinný alebo jeho manželka. Uviedol, že sprostredkoval hodnotiaci úsudok povinného a zároveň dal žalobcovi priestor na vyjadrenie sa k tomuto hodnotiacemu úsudku, ktorý žalobca aj využil, pričom jeho názor na postup pri vykonaní exekúcie v predmetnej reportáži aj nezmenene odvysielal. Poznamenal, že v čase odvysielania reportáže disponoval stanoviskom Ministerstva spravodlivosti SR, v ktorom ministerstvo potvrdilo, že exekútor mal do nadobudnutia právoplatnosti len zabezpečiť majetok povinného a nie vykonať exekúciu. Takáto informácia od orgánu verejnej moci ho preto zbavila povinnosti skúmať jej pravdivosť. S poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva vyslovil, že takúto informáciu bol povinný verejnosti sprostredkovať. K predmetu reportáže uviedol, že informácia o tom, že: „povinný podal voči rozsudku námietky, pričom tento ich zamietol“, odznela v prvej časti reportáže, ktorá sa žalobcu netýkala, a v ďalšom texte reportáže sa aj vo vzťahu k žalobcovi uvádza už len slovo „uznesenie“ bez akéhokoľvek prívlastku (t.j. uznesenie o námietkach, resp. uznesenie o odklade), nepovažoval preto za pravdivé tvrdenie žalobcu, že odvysielal informáciu, že žalobca vykonal exekúciu pred nadobudnutím právoplatnosti uznesenia o námietkach, nakoľko takáto informácia v reportáži neodznela. Aj keby sa jednalo o informáciu o uznesení o námietkach, tvrdenie, že žalobca vykonal

exekúciu pred nadobudnutím jeho právoplatnosti, je stále pravdivá. Za pravdivé nepovažoval tiež tvrdenie, že informácia týkajúca sa manželky povinného a jej zdravotných problémov počas výkonu exekúcie sa týkala žalobcu, pretože žalobca nebol v súvislosti s touto informáciou spomenutý ako pôvodca alebo príčina týchto zdravotných problémov. Uviedol, že informácia o zdravotnom stave sa týkala len manželky povinného, preto je len ona oprávnená a aktívne legitimovaná na ich prípadnú opravu. Situáciu okolo manželky povinného považoval za hodnotiaci úsudok povinného, ktorému dali v reportáži priestor na vyjadrenie. K tvrdeniu žalobcu o povinnosti neodvysielat' vyjadrenie povinného, pokiaľ sa nevyjadrí sám žalobca, uviedol, že je plne v súlade s právom na slobodu prejavu, aby informácie verejného záujmu poskytol verejnosti aj bez toho, aby zverejnil vyjadrenie žalobcu obzvlášť v prípade, keď žalobca odmietne alebo neposkytne informácie vzhľadom na povinnosť mlčanlivosti. Tvrdenie žalobcu ohľadom listu Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 20.04.2012 vyhodnotil ako rozporné, pretože samotné ministerstvo zaujalo k inštitútu odkladu exekúcie stanovisko, že žalobca mal vyčkať s vykonaním exekúcie. Zdôraznil, že táto informácia bola z jeho strany zverejnená. Zastával preto názor, že nedošlo k porušeniu jeho povinnosti, a preto nemohli nastať ani následky prezentované žalobcom. Nárok žalobcu na nemajetkovú ujmu považoval preto za nedôvodný.

4. Žalobca k tvrdeniam žalovaného doplnil, že reportáž je potrebné chápať v celom jej kontexte a nemožno izolovať jednotlivé tvrdenia, ktoré v nej odzneli. Za základný problém odvysielanej reportáže považoval to, že z nej vyplýva, že exekúciu vykonal pred právoplatnosťou uznesenia o námietkach exekúcie, pričom tento záver z reportáže nevyplýva len jemu, ale aj celému radu osôb, s ktorými na základe ich podnetu o reportáži diskutoval. Procesné inštitúty námietok proti exekúcii a odkladu exekúcie majú odlišnú právnu úpravu a tvrdenie, že exekúciu vykonal v čase neprávoplatného uznesenia o námietkach jednoznačne implikuje hrubé porušenie zákona procesným postupom súdneho exekútora. Práve v tejto skutočnosti videl základnú nepravdivosť odvysielanej reportáže a základný zásah do svojej osoby. Vo vzťahu k stanovisku Ministerstva spravodlivosti SR (list MS SR zo dňa 20.04.2012), na ktoré poukazoval žalovaný, uviedol, že dané stanovisko jednoznačne pojednáva len o odklade exekúcie a nie o námietkach k exekúcii. Opäť uviedol, že s reportérkou žalovaného podrobne diskutoval a jasne jej vysvetlil rozdiel medzi týmito dvoma inštitútmi, a to aj s poukazom na nejednoznačný právny názor o trvaní odkladného účinku návrhu na odklad exekúcie. Uviedol, že redaktorka urobila aj zvukovoobrazový záznam, v ktorom uvedené rozdiely vysvetlil. Aj napriek uvedenému v odvysielanej reportáži však odznela len posledná veta jeho vyjadrenia. V reportáži kladie dôraz na slovíčko „tam“, ktoré je dôkazom toho, že odvysielaná veta nadväzuje na predchádzajúcu zostrihanú vetu. Z tohto dôvodu reportáž vyznieva tak, že jeho procesný postup bol jednoznačne nezákonný. Pokiaľ ide o druhú nepravdivú informáciu o priebehu vypratania, ktorá odznela v reportáži, trval na tom, že žalovaný mu nedal možnosť vyjadriť sa k poslednej verzii priebehu vypratania. Uviedol, že redaktorka mu neoznámila, že vyjadrenia povinného sa v porovnaní s minulosťou posunuli do dramatickejšej polohy. Vo vzťahu k ujme, ktorá mu bola spôsobená, uviedol, že na základe odvysielanej reportáže vznikli u osôb, s ktorými prichádza do kontaktu ako súdny exekútor, vtedajší prezident Slovenskej komory exekútorov, vysokoškolský pedagóg a člen pedagogického zboru Justičnej akadémie SR, pochybnosti o jeho erudovanosti, o dodržiavaní právnych predpisov, či dokonca o zneužívaní postavenia v Slovenskej komore exekútorov. Tieto pochybnosti sa prejavili v postojoch odbornej aj laickej verejnosti, účastníkov konania, ale aj priateľov a rodinných príslušníkov, nakoľko na základe odvysielanej reportáže nadobudli všetky tieto osoby pochybnosti o jeho morálnej a odbornej integrite. Mal za to, že okamžitá oprava, o zverejnenie ktorej žiadal žalovaného bezprostredne po odvysielaní predmetnej reportáže, by znížila škodlivý následok, avšak žalovaný jeho žiadosť úplne odignoroval.

5. Pôvodne rozhodol súd prvej inštancie vo veci rozsudkom č.k. 7C 25/2013-285 zo dňa 28.01.2015, ktorým vyhovel žalobe žalobcu v časti ospravedlnenia a žalovanému uložil povinnosť odvysielat' do 14 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku ospravedlnenie v relácii W. v žalobcom požadovanom znení tak, že jeho text bude zobrazený a prečítaný moderátorom. Text ospravedlnenia znel nasledovne: „J. XX.XX.XXXX U. C. P. G. „. G.Á. U. B. „. L.? “. O. Y. U. O. C. U. Q. Y. L. T. L.., za C. B. N., podľa W. X. Q. P. P. Č.H., W. Q. B. L. D. C. Z. B. L. P. Q., L. L. N. T. Z. O., Ž. Q. X. P. P. Č., W. Q. B. L. D. C. Z. B. L. na C. Q. C. L. P. Q. Y. L. B. na C. Q. D. C., H. L. B. proti Q. O. Y. U. O. T. C. U. Q. Y. L. T. L., H. za C. P. L. C. L. P. Q. X. C. N. L.“ Vo zvyšnej časti, v ktorej sa žalobca domáhal od žalovaného aj náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 Eur, jeho žalobu ako nedôvodnú týmto rozsudkom zamietol. Predmetný rozsudok však napadli odvolaniami obe strany sporu. Žaloba podal odvolanie voči zamietajúcej časti rozsudku, ktorou mu nebola priznaná uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 20.000 Eur, a žalovaný proti vyhovujúcej časti, ktorou mu bola uložená povinnosť

odvysieľať ospravedlnenie žalobcovi. O podaných odvolaniach rozhodol Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací rozsudkom č.k. 4Co 270/2015-341 zo dňa 29.06.2016, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť ospravedlniť sa žalobcovi, potvrdil, a v zamietajúcej časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 Eur ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu, že nebolo v tejto časti presvedčivé a dostatočne odôvodnené, nakoľko súd prvej inštancie sa dostatočne nevysporiadal s podmienkami odôvodňujúcimi priznanie žalobcom uplatnenej nemajetkovej ujmy v peniazoch. Konštatoval, že súd prvej inštancie odôvodnil túto časť svojho rozhodnutia len tým, že žalobcovi nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 20.000 Eur nepriznal z dôvodu, že s odstupom času, kedy došlo ku konaniu žalovaného, ktoré spôsobilo zásah do práv na ochranu osobnosti žalobcu, t.j. od odvysielania predmetnej reportáže dňa 07.07.2012, mieru následnej reakcie (spočívajúcej v znížení dôstojnosti a vážnosti žalobcu), ktorú tento zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom, či spoločenskom prostredí žalobcu, nemal preukázanú v takej značnej miere (intenzite), aby bolo žalovanému potrebné uložiť povinnosť nahradiť žalobcovi aj nemajetkovú ujmu v peniazoch, pričom žalovanému uloženú povinnosť odvysieľať ospravedlnenie žalobcovi považoval za primerané (dostatočné) zadostučinenie, primeranú satisfakciu pre žalobcu. Takéto odôvodnenie vyhodnotil odvolací súd ako nedostatočné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch zrušil a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie s tým, že sa dostatočným spôsobom vysporiada s podmienkami pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodní.

6. Po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 7C 25/2013-285 zo dňa 28.01.2015 v časti zamietnutia náhrady nemajetkovej ujmy, uplatnenej žalobcom vo výške 20.000 Eur, a vrátení veci v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie vyzval strany sporu, aby najneskôr do 15 dní od doručenia tejto výzvy uplatnili v súlade s ust. § 153 ods. 1 C.s.p. prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany podľa ust. § 149 C.s.p., vrátane návrhov na doplnenie dokazovania s upozornením, že na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredloží včas, nemusí súd prihliadnuť. Poznamenal, že právny zástupca žalobcu v podaní zo dňa 15.06.2018 sa v plnom rozsahu pridržiaval všetkých predchádzajúcich podaní a nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, a že žalovaný sa k výzve súdu nevyjadril. Vo veci nariadil pojednávanie na deň 10.10.2018, na ktoré riadne predvolal obe strany sporu. Konštatoval, že pojednávania sa zúčastnil právny zástupca žalobcu a bez ospravedlnenia sa nedostavil žalovaný, ani jeho právny zástupca, ktorý mal predvolanie na pojednávanie vykázané riadne a včas. V zmysle ust. § 180 C.s.p. preto pojednával v neprítomnosti žalovaného a vec prejednal v intenciách rozsudku odvolacieho súdu č.k. 4Co 270/2015-341 zo dňa 29.06.2016. Keďže po vrátení veci na ďalšie konanie bol predmetom konania pred súdom prvej inštancie už len žalobcom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 Eur, zaoberal sa už len skúmaním dôvodnosti tohto nároku, pričom vychádzal z odvolacím súdom, v súčasnosti už právoplatne, potvrdeného záveru, že odvysielaním predmetnej reportáže žalovaným došlo k zásahu do žalobcových osobnostných práv, predovšetkým jeho občianskej cti, ľudskej dôstojnosti, vážnosti a súkromia, ktorý vyplýva priamo z potvrdenej časti pôvodného rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 7C 25/2013-285 zo dňa 28.01.2015, ako aj z potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu č.k. 4Co 270/2015-341 zo dňa 29.06.2016. Poznamenal, že žalobca k uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 20.000 Eur v zmysle ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, zotrval na svojom žalobnom návrhu v znení, v akom bol prezentovaný v samotnej žalobe a v odvolaní. Mal za to, že morálna satisfakcia, ktorá mu bola súdom priznaná, je nepostačujúca, nakoľko aj samotný súd konštatoval vo svojom pôvodnom rozsudku, ktorým mu však naproti tomu náhradu imateriálnej ujmy v peniazoch nepriznal, že jeho vážnosť a dôstojnosť v spoločnosti bola znížená v značnej miere. Morálnu satisfakciu považoval za nepostačujúcu aj z toho dôvodu, že od odvysielania inkriminovanej reportáže (od 07.07.2012) uplynulo veľa rokov, v dôsledku čoho bol reparačný účinok priznaného odškodnenia natoľko oslabený, že v danom čase už stratil svoju satisfakčnú funkciu a je objektívne nespôsobilý nahradiť jeho vytrpenú ujmu v celom rozsahu. Argumentoval, že priznané zadostučinenie nie je dostačujúce a natoľko dôrazne, aby žalovaného ako porušiteľa odradilo od ďalších podobných zásahov, považoval preto za dôvodné priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. V tejto súvislosti tiež zdôraznil, že súd by mal pri posudzovaní náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch prihliadať aj na skutočnosť, že predmetná reportáž bola odvysielaná verejne formou televízneho vysielania s celoslovenským dosahom a pôsobnosťou, a tiež na to, že nemal možnosť nepravdivé a neoverené informácie odvysielané v reportáži uviesť na pravú mieru, pretože mu nebol poskytnutý dostatočný priestor na ozrejmenie procesného postupu v rámci vykonávanej exekúcie. Reportáž ako celok podľa

jeho názoru neumožňovala divákovi urobiť si z nej poskytnutých informácií vlastný objektívny úsudok. Výšku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňoval svojim spoločenským postavením, dosahom odvysielanej reportáže na celé územie SR, podielom sledovanosti tejto relácie, a tiež skutočnosťou, že takéto neoprávnené konanie nielenže bolo spôsobilé privodiť mu ujmu, ale ujmu mu aj skutočne privodilo, a to v podobe zníženia jeho vážnosti v spoločnosti, od okruhu blízkych osôb cez laickú až po odbornú verejnosť, v rámci ktorej bol po odvysielaní reportáže viacerými osobami konfrontovaný s tým, že ako súdny exekútor a vtedajší prezident Komory slovenských exekútorov koná protiprávne a nepozná rozdiely medzi postupom pri vykonaní exekúcie v odlišných procesných situáciách. Uviedol, že aj v radoch svojich študentov, oprávnených, pre ktorých vykonáva exekúcie, ako aj v kruhu svojich blízkych a zamestnancov, vznikla nedôvera v jeho odbornosť. Vzhľadom na tieto skutočnosti považoval uplatnenú výšku náhrady nemajetkovej ujmy za adekvátnu a majúcu primeraný satisfakčný a preventívno-sankčný charakter. V danej súvislosti poukázal na samotné konštatovanie súdu prvej inštancie, v ktorom poznamenal, že konanie žalovaného preukázateľne a objektívne spôsobilo žalobcovi ujmu na občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj spoločenskej vážnosti, ktorá bola vzhľadom na z vykonaného dokazovania vyplývajúcu značnú intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu na ochranu osobnosti, t.j. značnú mieru zníženia jeho dôstojnosti, značná. Poukázal tiež na potrebu zohľadnenie miery zavinenia pôvodcu zásahu a na zavinenie žalovaného. Z týchto skutočností odvodzoval dôvodnosť uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Pokiaľ ide o žalovaného súd prvej inštancie poznamenal, že k uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uviedol len to, že nedošlo k porušeniu jeho povinnosti, a preto nemohli nastať ani následky prezentované žalobcom, nárok žalobcu na nemajetkovú ujmu považoval preto za nedôvodný.

7. Konštatoval vykonanie dokazovania oboznámením sa s obsahom spisu a s dôkazmi vykonanými v pôvodnom konaní, nakoľko strany sporu žiadne ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania neprezentovali a pred skončením dokazovania potvrdili, že ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania nemajú. Vychádzal tak z dokazovania vykonaného a skutkového stavu zisteného v pôvodnom konaní (pred zrušením jeho rozsudku č.k. 7C 25/2013-285 zo dňa 28.01.2015 v časti náhrady nemajetkovej ujmy a vrátení veci v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie), v ktorom mal z vykonaných dôkazov (t.j. z prednesov právnych zástupcov strán sporu, výpovede žalobcu, výpovedi svedkov: T. Y. G. Š., Y. T. V., Y. X. L., Y. K. V., Z. Ž. H. I. J.: S. O. Y. „„ L.“. XX.XX.XXXX, uznesenia Okresného súdu Košice II č.k. 39Er 317/2009-7 zo dňa 14.11.2011, uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 4CoE 121/2010-75 zo dňa 30.06.2010, žiadosti o vyjadrenie - Odpoveď zo dňa 14.01.2013, zápisnice o vypratani nehnuteľnosti, žiadosti o opravu zo dňa 10.07.2012 s pripojenou doručenkou, výťahov z internetu, obsahu zápisnice z prehrávania DVD, výpisu z obchodného registra žalovaného, písomného vyjadrenia žalovaného zo dňa 01.07.2013, obsahov jednotlivých zápisníc, prešetrenia sťažnosti Slovenskej komory exekútorov zo dňa 20.04.2012, textu samotnej reportáže, kópie odpojeného exekučného spisu Okresného súdu Košice II, zápisnice spísanej na dožiadanom Okresnom súde Košice II zo dňa 19.06.2014 z výsluchu svedka T. U., zápisníc spísaných na dožiadanom Okresnom súde Košice I dňa 03.07.2014 a dňa 17.07.2014 z výsluchu svedkyne W. T. a svedka Y. H. R., L., ako aj ostatného spisového materiálu) za preukázané, že žalovaný odvysielal dňa 07.07.2012 na televíznej stanici „Y.“ v relácii „W.“ reportáž s názvom „C. L.“, predmetom ktorej bol prípad nesplatennej pôžičky povinných, voči ktorým bola exekútorským úradom žalobcu vykonaná exekúcia vypratani nehnuteľnosti rodinného domu so súpisným č. XXX, zapísaného na LV č. XXXX pre k.ú. Y. T. Informácie odvysielané v danej reportáži boli podľa názoru žalobcu v rozpore so skutočnosťou, čiže nepravdivé, resp. pravdu skresľujúce, spôsobujúce zásah do jeho práv na ochranu cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj spoločenskej vážnosti. Konkrétne išlo o informácie vyplývajúce z tvrdení účastníkov reportáže, t.j. moderátorky T. Y. G. a povinného I. X.Á., v ktorých uviedli, cit.: „G.: „„ I. U. L. P. G. B.. Súd N. H. Z., H. O. Q., T. L. U. W. Q., W.“. I. X.: „„ O. O. L., G. Z., G. U. C. Ô., P.H. T. B. U. T. J. P. T. J. O. Y. T. N., U., Z. Y. U.“. G.: „„ I. Y. H. L. C. O., Ž. Q. W. B.. P. Č. Q. O. D. U. B. L.“. I. X.: „„ T. B. P. P. H. H. L. W.V. U., D., X. H. P. B.“. G.: „„ P. O.Í., Ž. B. Y. B. L. na O., W. D. B. L.“ Po odvysielaní reportáže požiadal žalobca žalovaného žiadosťou zo dňa 10.07.2012 o vydanie opravy v zmysle ust. § 21 zákona o vysielaní vo veci uvedenia nepravdivých a pravdu skresľujúcich informácií, týkajúcich sa údajného protizákonného procesného postupu v exekučnom konaní vedenom proti povinným, odvysielaných dňa 07.07.2012 v reportáži s názvom „Obete podvodu?“ v relácii „W.“ na televízii Y., avšak bezúspešne. Dňa 31.08.2010, t.j. v čase, kedy uznesenie o zamietnutí návrhu na odklad exekúcie ešte nebolo právoplatné, vykonal žalobca za prítomnosti zástupcov obce W. - Y., príslušníkov policajného zboru, jeho zamestnancov, príbuzných povinných, ako aj ďalších osôb, exekúciu vypratani vyššie špecifikovanej nehnuteľnosti povinných. Skutočnosť, že takýto postup žalobcu pri výkone exekúcie vypratani nehnuteľnosti povinných bol v

súlade so zákonom mal potvrdenú Okresným súdom v Košiciach v uznesení zo dňa 14.11.2011 vydanom v konaní vedenom pod sp. zn. 39Er 317/2009. Mal tak nesporne preukázané, že v predmetnej reportáži odznali aj nepravdivé informácie týkajúce sa údajnej „nezákonnosti“ procesného postupu žalobcu pri výkone exekúcie vypratáním nehnuteľnosti povinných, pričom poznamenal, že redaktorka v reportáži evidentne zamenila právne inštitúty námietok proti exekúcii a návrhu na odklad exekúcie, hoci mala možnosť sa pred vyhotovením reportáže s povinným (I. X.) oboznámiť s podkladmi týkajúcimi sa daného prípadu, čo aj sama potvrdila, keď uviedla, že mala k reportáži nejaké podklady, a že povinný jej poskytol aj vyjadrenie Ministerstva spravodlivosti SR, ktoré hovorilo o tom, že žalobca mal ako súdny exekútor pochybiť. Z vykonaného dokazovania nemal však preukázané, či redaktorka, resp. iné oprávnené osoby overovali pravdivosť informácií obsiahnutých v reportáži aj z iných nezávislých zdrojov ako to ustanovuje etický kódex novinárov. Zo zápisnice o vypratání nehnuteľnosti spísanej dňa 31.08.2010 mal preukázané, že pri vykonaní predmetnej exekúcie boli prítomné aj ďalšie osoby, a že v zápisnici o vypratání nehnuteľnosti nebol zaznamenaný žiaden neštandardný (nezákonný) postup žalobcu, resp. jeho zamestnancov pri vypratávaní dotknutej nehnuteľnosti. Z obsahu predmetnej zápisnice ďalej jednoznačne zistil, že síce povinnej P. X. prišlo pri výkone danej exekúcie nevoľno, privolaná záchranná služba ju však po poskytnutí prvej pomoci neodviezla, povinná odišla z vypratávanej nehnuteľnosti o 9.50 hod. samostatne spolu s vnukom. Nemal preto za preukázanú pravdivosť tvrdenia povinného I. X., že jeho „manželka dostala taký jak malý infarkt, skolabovala, zobrala ju sanitka“. Vychádzajúc z obsahu odvysielanej a zostrihanej reportáže, v ktorej mal žalobca možnosť právne sa vyjadriť k veci len jednou, z celého kontextu jeho vyjadrenia (poskytnutého na tento účel redaktorky T. Y. G.) vytrhnutou, vetou, považoval za preukázanú tiež skutočnosť, že žalovaný poskytol žalobcovi v reportáži z časového hľadiska len minimálny priestor na právne vyjadrenie sa k veci a ozrejmienie celej situácie z hľadiska zákonnosti ním vykonanej exekúcie. Vzhľadom na výpovede a vyjadrenia jednotlivých svedkov mal za nesporne preukázané aj to, že odvysielaním predmetnej reportáže v relácii „W.“, ktorá má medzi divákmi na celom území Slovenska vysokú sledovanosť, došlo k poškodeniu dobrého mena a dôstojnosti žalobcu v jeho profesijnej oblasti, v odborných kruhoch, v súkromí, ako aj v širšej verejnosti.

8. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v rozsudku č.k. 4Co 270/2015-341 zo dňa 29.06.2016, v ktorom tento vysvetlil podmienky priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (materiálnej satisfakcie), posúdil uplatnený nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 Eur podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 10 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, ust. § 11, § 13 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, a dospel k záveru, že žaloba žalobcu je v tejto časti dôvodná. Pri posúdení vzniku a výšky nároku na materiálnu satisfakciu vo výške 20.000 Eur vychádzal zo skutočností vyplývajúcich zo záverov dokazovania, a to: že žalobca preukázal svoje tvrdenia o neoprávnenom zásahu žalovaného spôsobilom zasiahnuť do jeho cti, vážnosti, dôstojnosti a súkromia, pretože žalovaný v reportáži, prezentujúc realizáciu slobody prejavu o veciach verejného záujmu, porušil svoju povinnosť; že v reportáži odznali nepravdivé informácie o údajnej „nezákonnosti“ procesného postupu žalobcu pri výkone exekúcie, nakoľko redaktorka v reportáži zamenila právne inštitúty námietok proti exekúcii a návrhu na odklad exekúcie; že postup žalobcu zaznamenaný v zápisnici o vypratání nehnuteľnosti zo dňa 31.08.2010 nebol neštandardný alebo nezákonný, nebolo preukázané tvrdenie povinného I. X. o kolapse jeho manželky; že žalovaný poskytol žalobcovi v reportáži z časového hľadiska len minimálny priestor, aby sa mohol k veci právne vyjadriť a ozrejmiť celú situáciu ohľadom zákonnosti ním vykonanej exekúcie, a aj z vyjadrení svedkov, z ktorých mal jednoznačne preukázané, že odvysielaním predmetnej reportáže žalovaným v relácii „W.“, ktorá má vysokú sledovanosť medzi divákmi na celom Slovensku, došlo k poškodeniu dobrého mena a dôstojnosti žalobcu v jeho profesijnej oblasti, v odborných kruhoch, v súkromí, ako aj v širšej verejnosti. Vzhľadom k tomu, že s týmito závermi sa stotožnil aj odvolací súd, sa ďalej obmedzil výhradne na posúdenie splnenia podmienok vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. S poukazom na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. II ÚS 281/2003, podľa ktorého možno finančné zadostučinenie za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti priznať, ak nepostačuje morálne zadostučinenie, a ak došlo k zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti fyzickej osoby v značnej miere, a v prípade, ak forma morálnej satisfakcie (ospravedlnenie) nemôže byť totožná, prípadne porovnateľná s formou, v akej došlo k zásahu do osobnostných práv (televízna reportáž), alebo ak sa morálna satisfakcia s ohľadom na veľký časový odstup miňa účinkom, je na mieste kompenzovať vzniknutú nerovnováhu finančným zadostučinením, konštatoval, že sa stotožnil s argumentáciou žalobcu týkajúcou sa nedostatočnosti priznanej morálnej satisfakcie a dôvodnosti priznania aj materiálnej satisfakcie. Aj keď súhlasil s argumentáciou, že žalobca bol ako prezident Slovenskej komory exekútorov (čo bolo spomenuté

aj v namietanej reportáži) z hľadiska svojej funkcie v čase odvysielania reportáže povinný znášať vyššiu mieru kritiky, zdôraznil, že v danom prípade v odvysielanej reportáži týkajúcej sa výkonu profesionálnej činnosti žalobcu o oprávnenú a primeranú kritiku nešlo, pretože bola založená na nepravdivých skutkových tvrdeniach difamačného charakteru, publikovaných verejnosti prostredníctvom žalovaného účastníka reportáže. Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto vyhodnotil, že žalobca postupoval v súlade so zákonom, a že odvysielaním reportáže došlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv a k poškodeniu jeho dobrého mena a dôstojnosti v jeho profesijnej oblasti, v odborných kruhoch, v súkromí, ako aj v širšej verejnosti. Pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy vo forme primeraného finančného zadostučinenia vychádzal stotožňujúc sa s argumentáciou žalobcu z presvedčenia, že tento právny inštitút má funkciu nielen satisfakčnú vo vzťahu k žalobcovi, ale aj preventívnu vo vzťahu k žalovanému a jeho budúcej činnosti. Prihliadol aj na to, že reportáž bola odvysielaná v televízii s celoštátnou pôsobnosťou v hlavnej spravodajskej relácii dosahujúcej vysoké percento sledovanosti. Vychádzal predovšetkým z výsluchov svedkov zistenej skutočnosti, že predmetnou reportážou bola vážnym spôsobom spochybnená dôveryhodnosť a profesionalita žalobcu pri výkone profesionálnej, pedagogickej a vzdelávacej činnosti, a došlo aj k zníženiu a spochybneniu jeho povesti a vážnosti ako súkromnej osoby v spoločnosti, pričom poznamenal, že už samotný názov reportáže „C. L.“, ako aj jej obsah evokovali nielen neprofesionálne, ale až úmyselne nekalé alebo podvodné konanie žalobcu pri výkone dotknutej exekúcie, v ktorej oblasti je žaloba uznávaným odborníkom. Konštatoval, že uverejnením reportáže s tak širokým dosahom bola vyvolaná negatívna reakcia v okolí žalobcu, s ktorej negatívnymi následkami sa museli vyrovnávať aj jeho najbližší príbuzní. Zdôraznil, že z výsluchov svedkov mal preukázané, že odvysielanie reportáže spôsobilo žalobcovi následky a problémy tiež v súkromnom a rodinnom živote, nakoľko aj samotná manželka žalobcu začala mať od odvysielania reportáže pochybnosti o erudovanosti svojho manžela a obavu, aby pri výkone funkcie neurobil nejakú chybu a bol opatrný pri komunikácii s médiami, aby opätovne nedošlo k ovplyvneniu ich rodinného života, keď museli rodine aj okoliu vysvetľovať vzniknutú situáciu a vyvracať nepravdivosť tvrdení uvedených v reportáži, čo potvrdili výpoveďami žalobca aj svedkovia (žalobcovi kolegovia, zamestnanci, spolupracujúci a klienti). Dospel tak k záveru, že žalobcova česť, dôstojnosť, dobré meno a vážnosť v spoločnosti, ktorú si svojou činnosťou budoval, boli preukázateľne v značnej miere znížené. Uviedol, že to, že nedošlo k zmene postoja niektorých svedkov k žalobcovi, je odôvodnené aktívnou komunikáciou, snahou a ochotou vysvetľovať podstatu vecí uvádzaných nepravdivo a skresľujúco v reportážach tak zo strany žalobcu, ako aj jeho blízkych osôb a spolupracovníkov. Zhodnotením intenzity zásahu do osobnostných práv žalobcu a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho pracovné a spoločenské postavenie, a tiež vtedajšie postavenie prezidenta Slovenskej komory exekútorov, ako aj zhodnotením reakcií a ohlasov na neoprávnený zásah, ktoré mal preukázané svedeckými výpoveďami, dospel súd prvej inštancie k záveru, že v danom prípade boli splnené predpoklady pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle ust. § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka. S prihliadnutím aj na skutočnosť, že morálnej satisfakcie vo forme odvysielaného ospravedlnenia sa žalobcovi dostalo len s dlhým časovým odstupom, považoval priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 Eur za primerané, žalobe žalobcu v tejto časti preto vyhovel. Na podporu svojich záverov o tom, že priznaná výška zohľadňuje výšku náhrad priznávaných súdmi v obdobných prípadoch, poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 16Co 115/2010, v ktorom v obdobnej veci týkajúcej sa odvysielania reportáže žalovaného s nepravdivými údajmi o postupe exekútora, potvrdil rozhodnutie prvoinštančného súdu, ktorým súd prvej inštancie okrem povinnosti odvysielat ospravedlnenie uloženej žalovanému, priznal žalobcovi voči žalovanému ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sumu 20.000 Eur. Poukázal tiež na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6Co 351/2012, ktorým bola žalobcovi priznaná suma 20.000 Eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv spôsobený zverejnením článku v dvoch denníkoch s nepravdivými, neúplnými a pravdu skresľujúcimi tvrdeniami o bývalom funkcionári polície. Na záver vychádzajúc z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 158/2010 zo dňa 30.11.2011 uviedol, že súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia absolútne vyčerpávajúcu odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a skonštatoval, že v tomto konaní vykonal všetky stranami navrhnuté dôkazy pričom tie, ktoré považoval za potrebné, v písomnom vyhotovení rozsudku aj vyhodnotil.

9. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi, ktorý bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov

konania v plnom rozsahu, pričom poznamenal, že o výške trov konania rozhodne podľa ust. § 262 ods. 2 C.s.p. samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

10. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne a včas odvolanie a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súčasne si uplatnil aj trovy odvolacieho konania. Odvolanie podal s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. b), f), h) C.s.p. z dôvodov, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; a z dôvodu, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že postupom súdu prvej inštancie a napadnutým rozhodnutím došlo k porušeniu jeho práva, pretože súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom svedkov neoprávnenou osobou - prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka a nie zákonného sudcu; nedostatočne odôvodnil prečo v prejednávanej veci vystala potreba poskytnutia ochrany osobnostných práv žalobcu na úkor jeho práva na slobodu prejavu; nedostatočne odôvodnil potrebu priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch; uviedol nesprávne skutkové zistenia v rozpore s vykonanými dôkazmi; a nesprávne právne posúdil existenciu zásahu do práv žalobcu na ochranu osobnosti. Vo vzťahu k procesnému postupu súdu prvej inštancie namietal, že nesprávne v rozpore s jeho právom na zákonného sudcu a na prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom vykonal dokazovanie výsluchom svedkov prostredníctvom dožiadaného súdu, pretože len zákonný sudca (a nie vyšší súdny úradník) je oprávnený vykonávať dokazovanie vo veci samej na riadne vytyčených ústnych pojednávaniach. Mal za to, že táto skutočnosť a zákonná povinnosť sa nemení ani v dôsledku potreby dožiadania na iný súd, pretože výsluch svedkov predstavuje tak dôležitý procesný úkon súdu, pri ktorom neprichádza do úvahy „zastúpenie“ sudcu vyšším súdnym úradníkom. S poukazom na zákon č. 549/2003 Z.z. o súdnych úradníkoch poznamenal, že úkony vyššieho súdneho úradníka sú limitované na tzv. prípravné úkony a rozhodnutia procesnej povahy, čiže z povahy ich postavenia sú vylúčené z vykonávania úkonov majúcich povahu zisťovania skutkového stavu veci. Namietal, že vyšší súdny úradník na účely rozhodovania sporov nespĺňa požiadavku zákonného sudcu, pretože v zmysle zákona je štátnym zamestnancom a na výkon jeho činnosti sa nevzťahujú kritériá nezávislosti a viazanosti len Ústavou SR, ústavnými zákonmi, medzinárodnými zmluvami a zákonom. Zdôraznil, že len sudca môže v prejednávanej veci vykonávať zisťovanie skutkového stavu veci vykonávaním dôkazov priamo na pojednávaní vo veci samej a v prípade, ak sú splnené podmienky pre vykonanie dokazovania dožiadaným súdom, tak úkon výsluchu svedkov musí taktiež vykonávať sudca a nie vyšší súdny úradník. Pokiaľ teda súd prvej inštancie v danej veci vykonal výsluchy svedkov na dožiadanom súde prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka, mal za to, že takýmto nesprávnym postupom zasiahol do jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Pokiaľ ide o vec samú, opätovne a na základe tých istých skutočností ako aj v odvolaní podanom proti pôvodnému rozsudku súdu prvej inštancie vydanému v predmetnej veci (ktorý bol v časti žalovanému uloženou povinnosťou odovyselať ospravedlnenie žalobcovi odvolacím súdom potvrdený a v časti nepriznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie) namietal, že žalobcovi v prejednávanej veci v súvislosti s ním identifikovanými odovysielanými informáciami, ktoré mali zasiahnuť do jeho práv, neprislúchala aktívna vecná legitímácia, pretože na základe preskúmania obsahu predmetnej reportáže možno konštatovať, že jej ústredným motívom je a podstatnú časť tvorí poukazanie na možnú existenciu podvodu, ktorý mal byť spáchaný na p. I. X. a jeho manželke pri nadobudnutí nehnuteľnosti a finančnej pôžičke od realitnej kancelárie, čo naznačuje aj titulok „Obete podvodu“ a nijakým spôsobom sa podľa neho nedotýka osoby žalobcu. Žalobcu sa podľa neho týka len postranný, druhotný motív reportáže týkajúci sa následku, ktorý naznačovaný možný podvod v konečnom dôsledku spôsobil, tzn. neschopnosť p. I. X. a jeho manželky splatiť súdom priznanú pohľadávku z pôžičky, vymáhanú v exekučnom konaní, v dôsledku čoho exekútor (žalobca) pristúpil k zabezpečeniu a aj vyprataniu nehnuteľnosti. Tento postranný motív tvorí druhú menej rozsiahlu časť reportáže a sprostredkúva vyjadrenia dotknutých osôb, ktorým bol poskytnutý rovnocenný priestor na vyjadrenie sa k vyprataniu nehnuteľnosti pred tým, než sa uznesenie o námietkach/odklade exekúcie stalo právoplatným a priebehu vypratania nehnuteľnosti a zdravotných problémoch manželky povinného. Uviedol, že skutkové tvrdenie o „podaní a zamietnutí námietok“ je pravdivé, jeho pravdivosť preukazoval odkazom na exekučný spis Okresného súdu Košice II sp. zn. 39Er 317/2009, ktorý bol pripojený do konania, a aj listinné dôkazy, založené v spise podľa neho jednoznačne preukazujú, že p. I. X. a jeho manželka v skutočnosti podali podanie označené ako „námietky“ proti exekúcii, o ktorých súd rozhodol tak, že ich zamietol a až neskoršie rozhodnutia príslušných súdov posúdili podanie označené ako „námietky“ ako návrh na odklad exekúcie a tento

neskôr zamietli. Bez ohľadu na to konštatoval, že uvedené tvrdenia sa týkali výlučne p. Ladislava Beňáka a jeho manželky bez osobitnej zmienky žalobcu a s týmto ani nesúviseli. Opätovne argumentoval, že odovysielanie informácie týkajúcej sa zdravotného stavu manželky povinného nemá povahu skutkového tvrdenia, ale hodnotiaceho úsudku, nakoľko ňou povinný vyjadroval svoj vlastný a neodborný názor na zdravotné ťažkosti svojej manželky, ktorými trpela v čase vypratania nehnuteľnosti. Ak by aj toto tvrdenie bolo posudzované ako skutkové tvrdenie, považoval ho v zásade za pravdivé, pretože samotná zápisnica o priebehu vypratania nehnuteľnosti potvrdzuje, že informácia podaná povinným predstavuje názor povinného. Z kontextu uvedenej informácie však podľa neho vyplýva, že išlo skôr o hodnotenie priebehu výkonu vypratania nehnuteľnosti z pohľadu povinného, ktorý mohol mať emotívny podtón, pretože sa týkal priamo osoby povinného, avšak nijakým podstatným spôsobom neuvádzal nepravdivé alebo nepresné informácie, ktoré by vôbec mohli vzbudiť uvažovanie o ich možnom zásahu do práv žalobcu, ktorý ani nebol adresátom ani subjektom tejto informácie a netýka sa jeho osoby, a nebol touto informáciou vystavený žiadnej kritike. Opätovne trval na tom, že odovysielaná informácia je absolútne pravdivá, preukázateľná listinnými dôkazmi, ako aj skutkovým stavom potvrdeným samotným žalobcom. Súdu prvej inštancie vytýkal, že aj napriek tomu, že formulácia „V čase exekúcie totiž uznesenie súdu nenadobudlo právoplatnosť.“ nebola dostatočne špecifická na to, aby mohol byť prijatý jednoznačný záver o tom, či sa jednalo o uznesenie o zamietnutí „návrhu o odklad exekúcie“ alebo „námietok proti exekúcii“, vyhodnotil informáciu z nej vyplývajúcu bez opory v skutkovom stave veci ako nepravdivú. Uviedol, že ak by aj slovom „uznesenie“ mal na mysli uznesenie o zamietnutí návrhu na odklad exekúcie, odovysielaná informácia je opätovne pravdivá, nakoľko uznesenie o zamietnutí návrhu na odklad exekúcie nebolo v čase vypratania právoplatné. Poznamenal, že ani v prípade, ak by mal na mysli uznesenie o zamietnutí námietok proti exekúcii, by odovysielanie informácie nezmenilo závery redaktorky a celkové závery reportáže o nezákonnosti postupu žalobcu, ktorý bol potvrdený zo strany Ministerstva spravodlivosti SR. Konštatoval, že kritizoval žalobcu za to, že pri vypratani nehnuteľnosti postupoval nezákonne, a že pre celkové vyznenie reportáže nebolo podstatné (ani ústredným motívom), či nezákonnosť bola spôsobená konaním žalobcu v čase, kedy z dôvodu neprávoplatnosti uznesenia o zamietnutí „námietok“ alebo „odkladu“ exekúcie nemožno pristúpiť k vyprataniu nehnuteľnosti, pretože skutočnosť, že žalobca ako súdny exekútor nemohol vypratať nehnuteľnosť ani v čase, kedy nebolo právoplatné rozhodnutie o námietkach, a ani v čase, kedy nebolo právoplatné rozhodnutie o odklade exekúcie, čo potvrdilo Ministerstvo spravodlivosti SR pri prešetrovaní sťažnosti. Vzhľadom na všeobecnú formuláciu slova „uznesenie“, ako aj na skutočnosť, že bez ohľadu na to, či išlo o „uznesenie o zamietnutí námietok“ alebo o „uznesenie o zamietnutí odkladu exekúcie“, považoval predmetné tvrdenie za pravdivé, nakoľko zo skutkového stavu jednoznačne vyplýva, že žalobca vykonával vypratanie nehnuteľnosti pred nadobudnutím jeho právoplatnosti, za čo bol dôvodne zo strany redaktorky žalovaného kritizovaný, a to na základe listu Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 20.04.2012. Opäť ako aj v predchádzajúcom odvolaní zdôraznil, že povinnému p. X. a aj žalobcovi dal relevantný priestor na vyjadrenie, ktorý žalobca aj v reportáži využil. Konštatoval, že odovysielanou informáciou vyjadril verejnú a oprávnenú kritiku postupu žalobcu pri výkone exekúcie, ktorú podoprel skutkovým tvrdením, v zmysle ktorého Ministerstvo spravodlivosti SR potvrdilo správnosť kritiky, tzv. nesprávny postup žalobcu pri výkone exekúcie. Mal za to, že hodnotiaci úsudok nepripúšťa dôkaz pravdy, a teda nie je spôsobilým zasiahnuť do osobnostných práv za predpokladu, že vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, pričom hodnotiaci úsudok redaktorky bol založený na dostatočnom skutkovom základe a podporený aj absolútne pravdivým skutkovým tvrdením. Názor súdu prvej inštancie, že si redaktorka mala overiť informácie z dvoch nezávislých zdrojov, považoval za arbitrárny a nezohľadňujúci skutkový stav veci, z ktorého jednoznačne vyplýva, že sa oboznámila s jednotlivými podkladmi, so závermi Ministerstva spravodlivosti SR a dala priestor na vyjadrenie osobám, ktoré formulovali svoje odlišné názory na problematiku vypratania nehnuteľnosti, v čase, kedy uznesenie o zamietnutí (námietok alebo odkladu) nenadobudlo právoplatnosť. Vo vzťahu k skutkovým zisteniam namietal, že súd prvej inštancie uviedol v popise skutkového stavu, uvedenom v napadnutom rozhodnutí, nepravdivé skutočnosti, ktoré z vykonaného dokazovania, ani príslušných listinných dôkazov nevyplývajú, ale sú s nimi v priamom rozpore. Uviedol, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vôbec neuviedol, že práve z uznesenia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30.06.2010 vyplýva, že povinný podal v skutočnosti proti exekúcii podanie, ktoré označil ako námietky proti exekúcii, a že až posúdením odvolacieho súdu došlo k vyhodnoteniu tohto podania ako návrhu na odklad exekúcie. Túto skutočnosť považoval za dôležitú, pretože celý čas tvrdil, že povinný podal v skutočnosti námietky, čiže uviedol pravdivé tvrdenie. Namietal, že súd prvej inštancie tým, že túto skutočnosť neuviedol v napadnutom rozsudku, navodil dojem, že z listinných dôkazov daná skutočnosť nevyplýva. Namietal tiež, že súd prvej inštancie úplne odignoroval skutočnosť, že pri reportáži nevychádzal z odpovede Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 14.01.2013,

nakoľko to nebolo objektívne možné, keďže reportáž bola odvysielaná skôr, a to dňa 07.07.2012. Poukázal tiež na to, že súd prvej inštancie opätovne opomenul uviesť, že v rámci skutkového stavu bolo zistené, že žalobcovo konanie bolo Ministerstvom spravodlivosti SR považované za nezákonné (uznalo sťažnosť na exekútora za opodstatnenú), čo potvrdzuje listinný dôkaz „Prešetrenie vybavenia sťažnosti Slovenskou komorou exekútorov“ vydaný Ministerstvom spravodlivosti SR dňa 20.04.2012. Zdôraznil, že tento listinný dôkaz mal počas celého konania k dispozícii a vychádzal z neho aj pri tvorbe reportáže, nebol preto povinný skúmať jeho pravdivosť overovaním prostredníctvom overovania ďalšími zdrojmi. To, že súd prvej inštancie sa obsahom tohto listinného dôkazu bližšie nezaoberal a nezahrnul ho do skutkových zistení, považoval za závažné pochybenie súdu pri zisťovaní skutkového stavu majúce za následok nedostatočné zistenie skutkového stavu. Opätovne ako aj v skôr podanom odvolaní namietal, že hodnotenie obsahu televízneho vysielania pre účely posúdenia rovnováhy medzi právom na slobodu prejavu a právom na ochranu osobnosti sa riadi objektívnym kritériom tzv. „bežného diváka“. Uviedol, že za bežného diváka nie je možné považovať osobu právne vzdelanú, ktorá vie identifikovať rozdiel medzi inštitútmi „námietka“ a „odklad“ exekúcie, ako aj možnými procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi následkami rozhodnutia súdu o nich a následnom právnom postupe súdneho exekútora, ktorý postupuje na ich základe a v ich súvislosti. Za bežného diváka je podľa neho potrebné považovať diváka, ktorý disponuje základným právnym minimom, avšak nevie dostatočne odborne posúdiť, prečo by mal po právnej stránke existovať rozdiel v možnosti exekútora pristúpiť, resp. nepristúpiť k vyprataniu nehnuteľnosti, keď rozhodnutie o námietkach/odklade nie je právoplatné. Bol toho názoru, že aj s ohľadom na kritérium bežného diváka došlo v judikatúre ESLP k voľnejšiemu posudzovaniu obsahu sprostredkovaných informácií zo strany médií (poukázal na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 30Cdo 2796/2005). Vytýkal súdu prvej inštancie, že sa nevenoval rovnováhe dvoch práv stojacich vo vzájomnej kolízii a nedostatočne odôvodnil, či sú splnené kritéria legality, legitimacy, proporcionality, obmedzenia slobody prejavu a potreby priznania nemajetkovej ujmy. Poznamenal, že podstatou vzťahu týchto dvoch práv bol konflikt medzi ústavou garantovanou slobodou prejavu a základným právom vyhľadávať a rozširovať informácie žalovaného (čl. 26 Ústavy SR) a právom na ochranu osobnosti žalobcu, ktoré je taktiež garantované ústavou (čl. 19 Ústavy SR). Limitácia klauzuly vyjadrenej čl. 26 ods. 4 Ústavy SR (tiež v čl. 10 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) explicitne uvádzajú dôvody obmedzenia slobody prejavu, pričom ide o obmedzenia, ktoré musia zodpovedať vždy demokratickému charakteru spoločnosti, dôvodom môžu byť aj záruky vyplývajúce zo základného práva na ochranu osobnosti v rozsahu garantovanom v čl. 19 Ústavy SR a konkretizovanom v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Mal za to, že pri rozhodovaní sporov týkajúcich sa ochrany osobnosti musí byť vždy zohľadnená ochrana slobody prejavu, a to minimálne v rozsahu jej ústavných záruk.

11. Poukázal na proporcionalitu zásahu do jeho slobody prejavu pri hľadaní odpovedí na otázky: „KTO, O KOM, ČO, KDE, KEDY A AKO hovoril?“ K odpovedi na otázku KTO hovoril poznamenal, že novinári majú povinnosť poskytovať informácie a myšlienky týkajúce sa všetkých záležitostí verejného záujmu a verejnosť má právo takéto informácie dostať, novinárom je dokonca umožnené používať určitú mieru prehánania a provokácie. V danom prípade bol „nositeľom“ slobody prejavu, a preto sa na neho vzťahuje zvýšená ochrana (privilegované postavenie) poskytovaná novinárom, resp. masmédiám, ktorú bol podľa neho súd prvej inštancie povinný primeraným spôsobom zohľadniť, čo však nevyhodnotil. K otázke O KOM sa hovorilo uviedol, že v posudzovanom prípade je nepochybné, že časť inkriminovanej reportáže sa týka žalobcu, ktorý bol a počas celej reportáže vystupoval ako verejný činiteľ a navyše sa sústredila na činnosti, ktoré majú verejný rozmer, t.j. priebeh exekučného konania, v danom prípade vypratania nehnuteľnosti. Osoba žalobcu bola v inkriminovanej reportáži jednoznačne identifikovaná menom, podobizňou aj funkciou, vystupoval v pozícii exekútora a prostredníctvom neho je čiastočne popisovaný priebeh vypratania nehnuteľnosti s ohľadom na jeho zákonnosť, ktorý je predmetom výrazného verejného záujmu, preto mal za to, že žalobca musí niesť v súlade aj so stabilizovanou judikatúrou ESLP v porovnaní s inými osobami vyššiu mieru kritiky, a to aj z dôvodu, že v tom čase nebol len bežným exekútorom, ale pôsobil zároveň ako predseda Slovenskej komory exekútorov, čím sa zvýšila miera kritiky, ktorú bol povinný znášať. Mal za to, že verejnosť má nesporne právo poznať, či exekútor, ako verejný činiteľ ustanovený súdom, postupuje pri výkone verejnej moci v súlade so zákonom, obzvlášť v prípade, ak sa jedná o vysokopostaveného funkcionára stavovskej organizácie (prezident Slovenskej komory exekútorov) a osoby, ktorá pôsobí na akademickej pôde za účelom vzdelávania študentov práva. K otázke ČO sa hovorilo zdôraznil, že činnosť súdnych exekútorov nepochybne tvorí legitímnu tému verejného záujmu, čiže súdny exekútor musí byť pri výkone svojho povolania verejného činiteľa vzorom pre ostatných občanov, preto sa na neho kladú aj zvýšené nároky ohľadom dodržiavania práv. Informácie spochybňujúce správnosť a zákonnosť postupu žalobcu ako verejného činiteľa pri výkone

verejnej moci, sú preto v súlade s verejným záujmom a predmetom verejného záujmu. Považoval tak za legitímne, aby boli dané informácie reflektované prostredníctvom masmédií aj laickou, profesijnou a akademickou verejnosťou. Kritika žalobcu nepovažoval za samoučelnú a neobjektívnu, nakoľko dostal relevantný priestor na vyjadrenie a tento aj využil. Namietal, že súd prvej inštancie pri hodnotení kritéria „ČO“ nezohľadnil judikatúru Ústavného súdu SR, ktorý sa zaoberal otázkami kritiky verejných činiteľov (vrátane exekútorov a advokátov), a poukázal na jeho nález zo dňa 19.04.2017, sp. zn. III ÚS 104/2017, v ktorom konštatoval, cit.: „V rámci prípustnej (oprávnenej) kritiky nie sú prekročené jej vecné limity a zároveň je dodržaná požiadavka ich primeranosti. Vecná je taká kritika, ktorá vychádza z pravdivých východiskových podkladov, a ktorá z nich zároveň logicky vyvodzuje zodpovedajúce hodnotiace úsudky. Ak nie sú však tieto podklady pravdivé a ak je hodnotiaci úsudok difamujúci, potom nemožno kritiku považovať za primeranú.“. Súd prvej inštancie mal tak podľa neho kritérium „ČO“ pripísať v jeho prospech, keďže odvysielané informácie boli témou zvýšeného verejného záujmu a vychádzali z pravdivých východiskových podkladov. Bolo potom povinnosťou súdu prvej inštancie zohľadniť túto skutočnosť a uviesť relevantné dôvody, prečo aj v takomto prípade prevážila potreba obmedzenia šírenia takýchto informácií nad záujmom verejnosti tieto informácie prijať. Vo vzťahu k otázke „KDE“ uviedol, že užitočné kritérium pri posudzovaní zásahu do slobody prejavu predstavuje tiež miesto zaznenia, či odvysielania sporných informácií, resp. reportáže. Poznamenal, že vo všeobecnosti platí, že čím hromadnejšie sa informácia distribuuje, tým vyššia je miera ochrany osobnostných práv. Aj keď v danom prípade boli inkriminované informácie, resp. reportáž odvysielané v spravodajskej relácii televíznej programovej služby „Y.“ s celoštátnou pôsobnosťou, v dôsledku čoho môžu byť posudzované prísnejšie, zdôraznil, že okrem toho bolo potrebné súčasne zohľadniť aj kritérium autora so všetkými ostatnými kritériami. Ak je teda autorom zásahu do práv žalobcu novinár/masmédium, tak ich privilegované postavenie do určitej miery neutralizuje kritérium miesta ich zaznenia. Rovnako považoval za potrebné kritérium miesta odznenia dotknutých informácií konfrontovať s právom verejnosti na informácie, ktoré sú predmetom verejného záujmu, pretože široká verejnosť je najlepšie „zasiahnutelná“ prostredníctvom najmasovejších komunikačných prostriedkov, ktorým celoštátne vysielanie žalovaného bezpochybné je. Pokiaľ ide o odpoveď na otázku „KDE“ uviedol, že téma odvysielanej reportáže sa viazala na konkrétnu udalosť, v konkrétnom čase, v ktorom bolo vhodné a aktuálne reportáž odvyselať, nakoľko sa sústredila aj na polemiku o možnej nezákonnosti postupu exekútora pri vypratání nehnuteľnosti, ktorá predstavuje z hľadiska informovanosti širokej verejnosti aktuálnu tému prakticky kedykoľvek. Nakoľko nezneužil vysielací čas na šírenie neaktuálnych informácií, ale v relevantnom čase priniesol aktuálnu a verejne zaujímavú tému, zastával názor, že kritérium času odvysielania reportáže malo byť vyhodnotené v jeho prospech. K odpovedi na otázku „AKO“ poznamenal, že v posudzovanej veci išlo o verejnú kritiku prostredníctvom hodnotiacich úsudkov podporenú skutkovými tvrdeniami a skutkovým základom, z ktorých boli hodnotiace úsudky odvodené, pravdivosť skutkových tvrdení je podložená skutkovým stavom veci, ako aj listinnými dôkazmi. Poukázal na to, že záver o nesprávnom postupe žalobcu ako súdneho exekútora pri výkone verejnej moci vyslovilo Ministerstvo spravodlivosti SR a právo na slobodu prejavu v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR a EŠLP chráni zverejňovanie takých informácií, ktoré ako vysielateľ obdržal od orgánu verejnej moci, v ktorom prípade je podľa neho dokonca oprávnený informácie vo verejnom záujme odvyselať bez ich korekcie a nie je povinný overovať pravdivosť týchto skutkových tvrdení. Mal tak dostatočný základ aj pre formulovanie hodnotiaceho úsudku o nezákonnom postupe žalobcu. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že sa mal oboznámiť s rozhodnutiami príslušných exekučných súdov, ktoré vyslovili súladnosť postupu exekútora pri vypratání nehnuteľnosti so zákonom. Bol toho názoru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom skutočnosti, že žalovaný mal v čase odvysielania reportáže k dispozícii iné rozhodnutia, ktoré by boli v priamom rozpore so závermi listu Ministerstva spravodlivosti SR, a tieto úmyselne za účelom škandalizácie žalobcu neuviedol. Nesúhlasil ani s názorom súdu prvej inštancie, že postupoval v rozpore s etickým kódexom novinára, pretože súd prvej inštancie vychádzal z nedostatočného a nepravdivého skutkového základu. Pokiaľ ide o následky namietaného zásahu do osobnostných práv žalobcu namietal, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal, že by odvysielané informácie vyvolali akýkoľvek nepriaznivý následok v jeho súkromnej sfére alebo dokonca ohrozili jeho osobnostné práva. Uviedol, že zo skutkového stavu jednoznačne vyplýva, že odvysielanie predmetnej reportáže nemalo vplyv na výkon povolania žalobcu, ani jeho funkciu, nebol zo strany stavovskej organizácie nijakým spôsobom postihnutý a jeho vzťahy v súkromnom a pracovnom, ako aj odbornom akademickom živote zostali nezmenené tak, ako pred uverejnením predmetnej reportáže. Aj keď reportáž vzbudila oprávnený záujem a diskusiu aj odbornej verejnosti, poznamenal, že táto po objasnení okolností konkrétnej veci podľa vlastných slov žalobcu nijakým spôsobom nezmenila svoj postoj k nemu. Jedinou podstatnou informáciou pre bežného diváka, vyplývajúcou z časti reportáže týkajúcej sa žalobcu, bolo

podľa neho to, že žalobca postupoval pri vypratání nehnuteľnosti nezákonne, nakoľko mal majetok len zabezpečiť a nie pristúpiť k jeho vypratávaniu. Výpovedná hodnota tejto informácie pre bežného diváka by sa nijakým spôsobom nezmenila ani v prípade, ak by bolo jednoznačne vymedzené, že sa jednalo o vypratanie na základe neprávoplatného uznesenia o zamietnutí námietok/odkladu exekúcie, nakoľko v oboch prípadoch išlo podľa informácií dostupných v čase odvysielania reportáže (list Ministerstva spravodlivosti SR) o nezákonný postup súdneho exekútora. Vo vzťahu k zadostučineniu uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku existencie tohto nároku, nakoľko zo svedeckých výpovedí nie je možné vyvodiť záver, že by odvysielaná reportáž mala dlhotrvajúci vplyv na vzťahy žalobcu; že by takýto vplyv bol dlhodobo negatívny alebo akokoľvek znemožnil žalobcovu sebarealizáciu v pracovných, akademických či súkromných vzťahoch. Namietal tiež, že súd prvej inštancie pri posúdení nároku na finančné zadostučinenie vôbec nezohľadnil skutočnosť, že žalobcovi bola poskytnutá morálna satisfakcia v podobe odvysielania ospravedlnenia a zároveň, že rozsah zásahu do svojich práv nezmiernil samotný žalobca úspešným domáhaním sa odvysielania opravy. Pripomenul, že žalobca podal voči nemu aj žalobu o opravu, ktorú však svojim vlastným konaním zmaril, a teda zmaril aj možnú nápravu, prípadne zmiernenie následkov odvysielanej reportáže. Na základe všetkých uvedených skutočností mal za to, že nijakým spôsobom nezasiahol do osobnostných práv žalobcu, pretože ako „nosiť“ slobody prejavu, na ktorú sa vzťahuje privilegované postavenie, sprostredkoval verejnosti informácie o verejne činnnej osobe, resp. o výkone verejnej moci verejne činnnej osoby, ktorá musí znášať vysokú mieru kritiky; o činnosti, ktorá je legitímnym predmetom verejného záujmu, v aktuálnom čase, spôsobom (hodnotiacimi úsudkami), ktorý požíva zvýšenú mieru ochrany a na základe podkladov od orgánu verejnej moci, ktoré potvrdzujú nezákonnosť postupu žalobcu pri vypratání nehnuteľnosti, pri ktorých nebol povinný preverovať ich pravdivosť. Na záver poznamenal, že v danom prípade prevážila potreba ochrany slobody prejavu nad ochranou osobnostných práv žalobcu, žalobu žalobcu považoval preto za nedôvodnú a napadnuté rozhodnutie za nezákonné.

12. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného, uskutočnenom prostredníctvom právneho zástupcu, uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s posúdením protiprávneho konania žalovaného a so súvisiacim odôvodnením rozsudku súdom prvej inštancie. Zdôraznil, že súd prvej inštancie mal jednoznačne preukázaný záver, že došlo k neoprávnenému zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti prostredníctvom odvysielania nepravdivých, neoverených a skresľujúcich informácií o fabulovanej protiprávnosti jeho konania, šírených formou televízneho celoslovenského vysielania v relácii, ktorá má podstatný podiel sledovanosti na trhu, v ktorej mu nebol poskytnutý dostatočný a vyvážený časový priestor na vyjadrenie sa, pričom do jeho integrity zasiahli aj nepravdivé tvrdenia povinného I. X.. Poznamenal, že reprodukcia výrokov osoby odlišnej od vysielateľa a jeho zamestnancov nezbavuje žalovaného zodpovednosti za zásah do jeho osobnostných práv, a odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 07.02.2001, sp. zn. 30Cdo 214/2000. Zdôraznil tiež, že súd prvej inštancie jednoznačne skonštatoval, že v konaní uniesol dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení, a pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy vo forme primeraného finančného zadostučinenia vychádzal stotožňujúc sa s jeho argumentáciou aj zo satisfakčnej a preventívnej funkcie takéhoto zadostučinenia. Odvolacie námietky žalovaného týkajúce sa nesprávneho procesného postupu a nesprávnych skutkových zistení súdu prvej inštancie považoval za bezobsažné, nesprávne a nepodložené preukázaným skutkovým a právnym stavom, a zdôraznil, že normatívny rámec, ani súdna prax nevyžaduje, aby bola v odôvodnení rozhodnutia daná odpoveď na každý argument strany, pričom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2009, sp. zn. 2Cdo 238/2008. K odvolacej námietke žalovaného, v ktorej namieta nedostatok jeho aktívnej vecnej legitímácie v danom spore, uviedol, že v konaní bol jednoznačne preukázaný a zdôvodnený fakt, že predmetnú reportáž nemožno posudzovať po častiach, t.j. technicky izolovať a „vytrhnúť“ z kontextu jej jednotlivé tvrdenia, ale bolo potrebné ju posudzovať komplexne ako celok. Vzhľadom k tomu, že v predmetnej reportáži sa uvádzalo jeho meno, funkcia v Slovenskej komore exekútorov a bol urobený aj ilustračný záber na budovu jeho exekútorského úradu, v ktorej je zachytená aj jeho podobizeň, považoval za nepochybné, že reportáž sa týka jeho osoby, konkrétne v dôsledku spojenia nepravdivých a pravdu skresľujúcich informácií o ním uskutočnenom procesnom postupe v rámci výkonu exekúcie voči povinným, manželom X., vypratáním nehnuteľnosti. Zdôraznil, že reportáž vyznela tak, že jeho procesný postup v rámci exekúcie bol nezákonný, t.j. v rozpore s Exekučným poriadkom. To, že je v danom konaní subjektom ochrany, podporuje podľa neho aj rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 12.10.2006, sp. zn. 30Cdo 2232/2006, podľa ktorého, ak konkrétna osoba prezentovaná aspoň niektorým pre ňu charakteristickým znakom je spájaná s kritizovanou alebo odcudzovanou činnosťou, ide spravidla o zásah do práva na jej česť a dôstojnosť, ako zložiek práva na ochranu osobnosti. Uviedol, že to, že predmetná reportáž sa bezprostredne dotýkala jeho osoby a profesijnej

praxe, bolo jednoznačne preukázané vykonaným dokazovaním, najmä svedeckými výpoveďami. Zásah danej reportáže do jeho práv bol preukázaný aj mierou následnej reakcie z jeho rodinného, pracovného a spoločenského prostredia, kde musel osobám, s ktorými mal možnosť hovoriť osobne, veľmi podrobne vysvetľovať okolnosti reportáže, aby ich presvedčil o opaku, a aby vyvrátil dojem, ktorý reportáž vyvolala. Reportáž mala pritom dopad na neurčitý počet bližšie neurčených osôb, pretože relácia W. má vysokú sledovanosť (36,2% podiel sledovanosti na trhu). Ak reportáž vyvolala dojem o jeho nezákonnom postupe pri vykonaní exekúcie u svedkov, ktorí ho poznajú a majú vo všeobecnosti dôveru v jeho konanie, potom považoval za nepochybné, že tomu tak bolo aj u väčšiny divákov. Na základe týchto skutočností mal za to, že dostatočne preukázal existenciu svojej aktívnej vecnej legitímácie v tomto konaní. K odvolacej námietke žalovaného, v ktorej namietal nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie pri vykonávaní dôkazov, keď vykonal výsluch svedkov dožiadaným súdom prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka, uviedol, že je účelová, nakoľko žalovaný v celom doterajšom konaní túto skutočnosť ani raz nenamietol a argumentuje ňou až po tom, čo mu súd právoplatne uložil povinnosť odvysielat' ospravedlnenie (ktoré už odvysielal), a v súčasnosti rozhoduje už iba o nároku na nemajetkovú ujmu. S poukazom na ust. § 7 písm. a) zákona č. 249/2003 Z.z. o súdnych úradníkoch, v zmysle ktorého vykonáva vyšší súdny úradník v civilnom procese a v správnom súdnom procese dožiadania, a na ust. § 39 ods. 3 O.s.p., v zmysle ktorého sice úkony dožiadaného súdu robí samosudca s právami a povinnosťami predsedu senátu, konštatoval, že sudca môže týmto úkonom poveriť aj vyššieho súdneho úradníka alebo justičného čakaťa, čo je bežná prax slovenských súdov a doposiaľ nebolo vydané rozhodnutie, ktorým by sa konštatovala nezákonnosť takéhoto postupu. K porovnaniu slobody prejavu a ochrany osobnosti uviedol, že súd prvej inštancie a odvolací súd dôsledne posúdili jednotlivé kritéria konfliktu týchto dvoch základných práv a poukázal na trojstupňový test proporcionality, ktorého prvým krokom je test dostatočne dôležitého cieľa (podľa ktorého možno považovať v danej veci zásah do práv žalovaného za vhodný a dostatočne dôležitý, nakoľko medzi zásahom a cieľom existuje racionálna väzba, pretože autoritatívny zásah umožňoval dosiahnuť legitímny cieľ - ochranu práva žalobcu na zachovanie osobnej cti a ľudskej dôstojnosti), druhým krokom test nevyhnutnosti (podľa ktorého nemohla byť ochrana osobnostných práv žalobcu zabezpečená šetrnejším zásahom ako autoritatívnym obmedzením práv žalovaného prostredníctvom adekvátneho prostriedku - žaloby na ochranu osobnosti) a tretím krokom test proporcionality v užšom slova zmysle, ktorý zahŕňa test zachovania maxima z oboch práv a vážiacu formulu, určujúcu intenzitu zásahu do osobnostných práv žalobcu v pomere k uspokojiteľnosti uplatnenia slobody prejavu žalovaného, ktorá bola v danom prípade preukázaná ako podstatná. Vzhľadom na v konaní preukázané skutočnosti (nepravdivé, neoverené a skresľujúce tvrdenia a neoprávnená kritika prezentovaná v dotknutej reportáži, ktoré boli nielen objektívne spôsobilé zasiahnuť do práv žalobcu, ale skutočne aj poškodili jeho dobré meno a dôstojnosť a znížili vážnosť jeho osoby v spoločnosti; zverejnenie reportáže prostredníctvom televízneho vysielania so širokou publicitou) mal za to, že žalovaný svojim konaním sledoval len vlastný obchodný prospech zvýšiť svoj podiel na vysielacom trhu prostredníctvom umelej a vyfabulovanej škandalizácie jeho osoby, pričom mu zároveň vedome neumožnil uverejniť opravu reportáže. Zastával preto názor, že žalovaným uplatnená sloboda prejavu bola uskutočnená na úkor existencie a ochrany jeho osobnostných práv, následkom čoho podstatný záujem na ochrane jeho osobnostných práv má natoľko vysokú intenzitu poškodenia týchto práv, že je ústavne významným dôvodom pre obmedzenie slobody prejavu a pre uplatnenie právnej zodpovednosti žalovaného za zneužitie slobody prejavu. Ďalej uviedol, že aj keď všeobecne platí, že novinári a médiá majú právo na istú formu zjednodušenia prezentovaných tvrdení, v danom prípade nešlo o všeobecné redakčné zjednodušenie, ale o zavinenú zámenu právnych inštitútov, ktoré v aplikačnej praxi vyvolávajú rozdielne právne i praktické dôsledky, a to najmä pri následnom posúdení zákonnosti vykonania exekúcie. Princiipiálne podľa neho nie je možné akceptovať takú formu zjednodušenia, ktorej priamym dôsledkom je poškodenie práv tretích osôb, ako to bolo v danom prípade, kde navyše žalovaný v reportáži použil také vyjadrovacie prostriedky a kategoricky jednoznačné formulácie, ktoré nedávali verejnosti možnosť vytvoriť si vlastný názor pre nedostatok obsiahnutých informácií, ale naopak, podané skutočnosti v reportáži nútili divákov k tomu, aby prijali tvrdenia redaktorky. Upozornil, že k zásadnému zásahu do jeho osobnostných práv došlo nepravdivým spojením stanoviska Ministerstva spravodlivosti SR o jeho údajnom nesprávnom procesnom postupe v nejednoznačnej otázke (odklad exekúcie) s inou procesnou situáciou (námietky proti exekúcii), ktorej výklad je v aplikačnej praxi jednoznačný, a pri ktorej vykonanie exekúcie pred právoplatnosťou uznesenia exekučného súdu je flagrantným porušením zákona. V plnom rozsahu sa stotožnil aj s právnym hodnotením tvrdení povinného, Ladislava Beňáka, ktoré súd prvej inštancie uznal na základe vykonaného dokazovania za nepravdivé. Za irelevantnú považoval odvolaciu argumentáciu žalovaného, v ktorej uviedol, že tvrdenia povinného majú povahu hodnotiaceho úsudku, a to z dôvodu, že tieto

tvrdenia nevyjadrujú vnútorné preferencie povinného o určitej skutočnosti, ale predstavujú tvrdenia súvisiace s hodnotením okolitého sveta, ktoré musia byť nevyhnutne založené na pravdivom skutkovom základe, ktorý však v danom prípade preukázateľne absentuje. Tvrdenia povinného prezentované v reportáži boli podľa jeho názoru pre vznik poškodenia jeho osobnostných práv významné z dôvodu, že mali poukázať na jeho neštandardný, šokujúci či nezákonný postup pri výkone predmetnej exekúcie, a tým legitimizovať protiprávny výkon slobody prejavu žalovaného. To, že reportérka žalovaného neuviedla úplné informácie o tom, o aké uznesenie ide, podľa neho žiadnym spôsobom nemôže ospravedlňovať žalovaného od jeho povinností informovať verejnosť pravdivo, objektívne a overiť si každú odvysielanú informáciu predovšetkým vtedy, ak poskytnuté informácie sú kľúčové pri posudzovaní protiprávnosti konania. V danom prípade nepodložené obvinenie jeho osoby z nesprávneho, neprofesionálneho, či podvodného konania nemôže za žiadnych okolností zakladať príspevok k formovaniu verejného názoru, ktorý by bol hodný ochrany v demokratickej spoločnosti. Na záver uviedol, že privilegované postavenie novinárov, ktorým sa žalovaný bráni, neznamená ochranný štít pri zneužití slobody prejavu tak, ako tomu bolo v predmetnej veci.

13. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd (§ 34 C.s.p.), odvolania (§ 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a procesný postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že žalovaným podané odvolanie je nedôvodné a vo veci rozhodol postupom podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p.

14. Podľa ust. § 470 ods. 1 a 2 veta prvá C.s.p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

15. Podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

16. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

17. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi jeho rozsudku, na základe ktorých dospel k záveru o dôvodnosti žaloby žalobcu aj v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 20.000 Eur. Súd prvej inštancie vykonal vo veci z hľadiska žalobcom uplatneného práva na ochranu osobnosti a z neho vyplývajúcich žalovaných nárokov na morálnu satisfakciu - ospravedlnenie (ktorý však už nie je predmetom tejto časti konania, nakoľko o ňom už bolo právoplatne rozhodnuté skorším rozsudkom súdu prvej inštancie vydaným v predmetnej veci, potvrdeným v tejto časti rozhodnutím odvolacieho súdu č.k. 4Co 270/2015-341 zo dňa 29.06.2016) a peňažnú satisfakciu - náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite v súlade s ust. § 191 C.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správne právne závery a svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Zaoberal sa podstatnými tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý súdny proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné, a jeho argumenty podporujú príslušný záver o dôvodnosti nároku žalobcu na peňažnú satisfakciu (náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch) vo výške 20.000 Eur. Rozhodnutie je tiež presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako aj závery, ku ktorým súd prvej inštancie na základe týchto premís dospel, sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne a predovšetkým spravodlivé. S odôvodnením

rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne iba poukazuje a vyjadruje sa len k relevantným odvolacím námietkam žalovaného.

18. V prvom rade sa odvolací súd zaoberal odvolacou námietkou žalovaného, ktorou namietal nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie pri vykonaní dokazovania výsluchom svedkov prostredníctvom dožiadaného súdu vyšším súdnym úradníkom, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, z dôvodu, že v rozpore s jeho právom na zákonného sudcu a na prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom neuskutočnil výsluch svedkov na dožiadanom súde sudca, ale vyšší súdny úradník, ktorý je vzhľadom na svoje postavenie v zmysle zákona č. 549/2003 Z.z. o súdnych úradníkoch vylúčený z vykonávania úkonov majúcich povahu zisťovania skutkového stavu veci. Túto odvolaciu námietku vyhodnotil odvolací súd ako účelovú a absolútne irelevantnú, pretože žalovaný aj napriek tomu, že mal možnosť (mohol) uplatniť túto námietku ešte v konaní pred súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 10.11.2014, na ktorom bol prítomný jeho právny zástupca, po tom, ako súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením obsahov zápisníc z výsluchov svedkov vyhotovených dožiadanými sudmi (Okresným súdom Košice I a Okresným súdom Košice II), námietku prostredníctvom zúčastneného právneho zástupcu neuplatnil, ale práve naopak, totožne so žalobcom vyhlásil, že k vykonaným dožiadaniám nemá žiadne pripomienky. Táto skutočnosť vyplýva nesporne zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 10.11.2014 na č.l. 239 súdneho spisu (druhá strana zápisnice). Z uvedeného je zrejmé, že táto námietka ako prostriedok procesnej obrany žalovaného, v dôsledku toho, že mohla byť uplatnená ešte v konaní pred súdom prvej inštancie, avšak zavinením žalovaného sa tak nestalo, a netýka sa procesných podmienok a vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, a nepredstavuje ani vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nie je novotou v odvolacom konaní v zmysle ust. § 366 C.s.p., a preto na ňu odvolaciemu súdu v zmysle zásady koncentrácie konania (a z nej vyplývajúcej povinnosti sporových strán uplatniť prostriedky procesného úroku a obrany včas) neprináleží prihliadať. V záujme odstránenia pochybností o správnosti procesného postupu súdu prvej inštancie a dožiadaných súdov pri výkone dožiadaní formou výsluchu svedkov prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka však odvolací súd aj napriek tomu, že nebol povinný prihliadať na túto odvolaciu námietku žalovaného, uvádza, že postupy dožiadaných súdov, Okresného súdu Košice I a Okresného súdu Košice II, pri vybavovaní dožiadaní súdu prvej inštancie zo dňa 14.04.2014, ktorými ich požiadal o výsluch svedkov (Okresný súd W. N. C. P. T. R. H. W. T., Okresný súd W. N. C. P. U. T. U.), boli správne a v súlade s príslušnými v čase vykonania dožiadaní účinnými zákonnými ust. § 39 ods. 1, 3, § 40a O.s.p. a § 3 ods. 1, 2, 3, 5, § 4 ods. 1, § 7 písm. a) zákona č. 549/2003 Z.z. o súdnych úradníkoch. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že ust. § 7 písm. a) zákona č. 549/2003 Z.z. o súdnych úradníkoch v znení účinnom ku dňu vykonania dožiadania priamo a výslovne oprávňuje vyššieho súdneho úradníka na výkon dožiadaní, a to dokonca bez potreby osobitného poverenia príslušným sudcom, ako je to v prípade ďalších oprávnení podľa ust. § 5 a § 6 tohto zákona, na výkon ktorých je v zmysle výslovnej dikcie týchto ustanovení potrebné poverenie sudcu (čo vyplýva z formulácii: „V občianskom súdnom konaní vyšší súdny úradník koná a rozhoduje na základe poverenia sudcu...“, „V občianskom súdnom konaní vyšší súdny úradník rozhoduje na základe poverenia sudcu aj o...“). Aj napriek uvedenému však sudkyňa dožiadaného Okresného súdu Košice I udelila svojej vyššej súdnej úradníčke poverenie na vykonanie dožiadania výsluchom súdom prvej inštancie požadovaných svedkov, ktoré sa nachádza na č.l. 211 súdneho spisu. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že pokiaľ ide o výkon dožiadania, zákon č. 549/2003 Z.z. o súdnych úradníkoch neustanovuje žiadne výnimky z vykonávania tohto úkonu vyšším súdnym úradníkom v závislosti od predmetu dožiadania (napr. v prípade výsluchu svedkov). K tvrdeniu žalovaného, že vyšší súdny úradník je z povahy svojho postavenia vylúčený z vykonávania úkonov majúcich povahu zisťovania skutkového stavu veci, odvolací súd uvádza, že ide o ničím nepodložené tvrdenie, ktoré nevyplýva ani zo zákona č. 549/2003 Z.z. o súdnych úradníkoch, a pripomína, že dožiadanie o výsluch svedkov je len procesný úkon, ktorým sa získava svedecká výpoveď (svedectvo) konkrétnej osoby, čiže nejde o vykonávanie dôkazu, ktorý okrem iného vykonáva sudca spravidla na pojednávaní (ako sa to stalo aj v danom prípade na pojednávaní dňa 10.11.2014) oboznámením obsahu zápisnice dožiadaného súdu o výsluchu dotknutých svedkov. Na základe týchto skutočností vyhodnotil odvolací súd námietku žalovaného o nesprávnosti procesného postupu pri vybavovaní predmetných dožiadaní ako nedôvodnú a nemajúcu absolútne žiaden vplyv na správnosť napadnutého rozsudku.

19. Pokiaľ ide o zvyšné odvolacie námietky žalovaného, ktoré sú totožné s jeho odvolacími námietkami uplatnenými v odvolaní podanom proti skoršiemu rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 7C 25/2013-285 zo dňa 28.01.2015 (ktorým uložil žalovanému povinnosť odvyselať ospravedlnenie sa žalobcovi a

zamietol žalobu žalobcu v časti náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 Eur), ktorými opätovne na základe identických skutočností namieta nesprávnosť skutkových zistení súdu prvej inštancie, nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, a ktorými vyslovuje nesúhlas so závermi súdu prvej inštancie o tom, že odvysielaním predmetnej reportáže, obsahujúcej nepravdivé a skresľujúce informácie o nezákonnom postupe žalobcu ako súdneho exekútora v exekúcii, zasiahol do jeho osobnostných práv, dôvodiac, že ako „nositeľ“ slobody prejavu, na ktorú sa vzťahuje privilegované postavenie, sprostredkoval verejnosti pravdivé informácie o verejne činnnej osobe, resp. o výkone verejnej moci verejne činnnej osoby, ktorá musí znášať vysokú mieru kritiky; o činnosti, ktorá je legitímnym predmetom verejného záujmu, v aktuálnom čase, spôsobom (hodnotiacimi úsudkami), ktorý požíva zvýšenú mieru ochrany a na základe podkladov od orgánu verejnej moci, ktoré potvrdzujú nezákonnosť postupu žalobcu pri vypratani nehnuteľnosti, pri ktorých nebol povinný preverovať ich pravdivosť; tieto považoval odvolací súd vzhľadom na skutočnosť, že v danom konaní už bolo právoplatne ustálené a rozhodnuté, že žalovaný odvysielaním spornej reportáže neoprávnene zasiahol do osobnostných práv žalobcu (ktorému bola na tomto základe právoplatne priznaná morálna satisfakcia), a na štádium daného konania, v ktorom sa koná a rozhoduje už len o peňažnej satisfakcii, za irelevantné a bezpredmetné, nakoľko sa snažia spochybníť už právoplatne ustálený právny záver, na odchýlenie sa od ktorého nemá odvolací súd žiaden dôvod. Konkrétne bola otázka zásahu do osobnostných práv žalobcu v dôsledku odvysielania dotknutej reportáže v predmetnej veci právoplatne vyriešená dňom 05.10.2016, v prospech žalobcu, a to rozsudkom súdu prvej inštancie č.k. 7C 25/2013-285 zo dňa 28.01.2015 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu č.k. 4Co 270/2015-341 zo dňa 29.06.2016, v ktorom tunajší odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru o prevahe práva žalobcu na ochranu osobnosti nad slobodou prejavu žalovaného a o dôvodnosti žaloby žalobcu v časti morálnej satisfakcie, keď mal rovnako ako aj súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania jednoznačne preukázané, že odvysielaním predmetnej reportáže žalovaným v relácii „W.“ s vysokou sledovanosťou na celom Slovensku, ktorá obsahovala nepravdivé a skresľujúce informácie (nakoľko redaktorka žalovaného zamenila právne inštitúty námietok proti exekúcii a návrhu na odklad exekúcie, a zo zápisnice o vypratani nehnuteľnosti zo dňa 31.08.2010 neštandardný a nezákonný postup súdneho exekútora, ani tvrdenie povinného I. X. o kolapse jeho manželky počas vypratávania nehnuteľností nevyplývali), došlo k poškodeniu dobrého mena a dôstojnosti žalobcu v jeho profesijnej oblasti, v odborných kruhoch, v súkromí, ako aj v širšej verejnosti. V tejto súvislosti odvolací súd len pripomína, že so všetkými týmito opätovne uplatnenými námietkami sa náležite vysporiadal v skoršom odvolacom konaní, v ktorom ich vyhodnotil ako nedôvodné (konkrétne v rozsudku č.k. 4Co 270/2015-341 zo dňa 29.06.2016, ktorým potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie č.k. 7C 25/2013-285 zo dňa 28.01.2015 v časti uloženia žalovanému povinnosti odvysielat' ospravedlnenie sa žalobcovi), čo znamená, že v súčasnosti sú už všetky tieto otázky právoplatne vyriešené, preto nie je dôvod sa nimi opätovne zaoberať.

20. Z odvolania žalovaného ďalej odvolací súd zistil, že s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie, ktorým bola žalobcovi priznaná finančná satisfakcia vo výške 20.000 Eur, nesúhlasí tiež z dôvodu, že z vykonaného dokazovania, najmä svedeckých výpovedí, podľa jeho názoru jednoznačne vyplýva, že odvysielanie danej reportáže nemalo vplyv na výkon povolania a funkcie žalobcu, ani dlhodobý negatívny vplyv na jeho vzťahy, pretože zo strany stavovskej organizácie nebol nijako postihnutý a nijako sa nezmenili ani jeho vzťahy v súkromnom, pracovnom a odbornom živote, či na akademickej pôde. Argumentoval tiež tým, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by vplyv odvysielanej reportáže žalobcovi znemožnil seberealizáciu v pracovných, akademických, či súkromných vzťahov, priznané finančné zadosťučinenie považoval preto za nedôvodné. Z týchto odvolacích argumentov žalovaného je zrejmé, že nesúhlasí s hodnotením dôkazov súdom prvej inštancie, pretože má na rozdiel od súdom prvej inštancie prijatých záverov za to, že z vykonaných dôkazov, najmä svedeckých výpovedí, vyplýva to, čo tvrdí on, teda, že namietaná reportáž nemala vplyv na výkon povolania a funkcie žalobcu, a ani dlhodobý negatívny vplyv na jeho súkromné, rodinné, akademické a pracovné vzťahy, a neznemožnila mu ani seberealizáciu v pracovných, akademických, či súkromných vzťahov. S touto odvolacou námietkou odvolací súd nesúhlasí a zdôrazňuje, že predmetná reportáž bola vzhľadom na svoj obsah, ktorým nepravdivo a zavádzajúco poukazovala na nezákonný postup žalobcu ako súdneho exekútora pri vedení a výkone exekúcie, ako aj na spôsob a formu jej prezentovania a okruh adresátov, spoločenské a pracovné postavenie a funkciu žalobcu, objektívne spôsobilá zasiahnuť do jeho osobnostných práv, najmä do jeho vážnosti, cti, dobrej povesti a dôstojnosti na pracovnej, akademickej a odbornej profesijnej pôde, ako aj v súkromnom živote, pričom s prihliadnutím aj na súdom prvej inštancie dostatočne vykonané dokazovanie (predovšetkým na výpovede svedkov: Y.. T. V., Y.. X. L., Y.. K. V., T. U., W. T. H. Y.. H. R., L..) konštatuje, že bolo nepochybne preukázané, že odvysielaním predmetnej reportáže bolo

výrazne negatívne zasiahnuté do života žalobcu predovšetkým v oblasti jeho pracovného a odborného pôsobenia, a tiež v oblasti jeho súkromných a rodinných vzťahov. To, že sa negatívny vplyv reportáže na osobu žalobcu nezodpovedal subjektívnej predstave žalovaného a neprejavil sa u žalobcu v podobe, v akej si to predstavoval (napr. postihom žalobcu zo strany stavovskej organizácie, prípadne zmenou jeho vzťahov v súkromnom, pracovnom a odbornom akademickom živote), ešte neznamená, že predmetná reportáž bola aj skutočne objektívne nespôsobilá zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu znížením jeho vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti v značnej intenzite, a že vážnosť a dôstojnosť žalobcu v spoločnosti v značnej miere reálne neznížila. Pre úplnosť odvolací súd vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov súdmi uvádza, že základom hodnotiaceho princípu súdu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Získané poznatky z každého dôkazu potom porovná s poznatkami získanými hodnotením ostatných dôkazov a uváži, do akej miery sú tieto poznatky súladné, či protichodné, vzájomne sa dopĺňajúce a pod. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery strana sporu splnila svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenie (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.02.2016, sp. zn. MCdo 1/2010). Odvolací súd ďalej uvádza, že súd prvej inštancie rozhodoval na základe poznatkov získaných z vykonaných dôkazov a zhodných tvrdení sporových strán (§ 186 ods. 2 C.s.p., pôvodný § 153 O.s.p.), a následne tieto poznatky voľne podľa svojej logickej úvahy zhodnotil a dospel k rozhodnutiu. Dôkazy teda hodnotil podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli sporové strany (§ 191 ods. 1 C.s.p., pôvodný § 132 O.s.p.). Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd prvej inštancie sa všetkými týmito hľadiskami a zásadami riadil. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov, pričom kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorému súd dospel, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku, z ktorého v posudzovanej veci všetky závery, ku ktorým súd prvej inštancie vyhodnotením dôkazov dospel, jednoznačne vyplývajú. Ako už bolo uvedené vyššie, odôvodnenie rozsudku je vyčerpávajúce, logické a pochopiteľné i pre laika. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní vo vzťahu k vyhodnoteniu vykonaných dôkazov, najmä svedeckých výpovedí, nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa s vyhodnotením vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie stotožnil. K odvolaniu žalovaného potom uvádza, že namietané nesprávne hodnotenie dôkazov, vrátane nesprávnych skutkových a právnych záverov, nie je opodstatnené. V tejto súvislosti považuje za potrebné pripomenúť, že hodnotenie dôkazov je vecou súdu, a nie sporových strán. Konštatuje tiež, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania, ako aj okolností rozhodných pre posúdenie dôvodnosti žaloby v časti materiálnej satisfakcie (náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch) vo výške 20.000 Eur, dospel k správnym skutkovým zisteniam. Tu považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami, a ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne právo dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (I. ÚS 97/97).

21. Odvolaciu námietku žalovaného ohľadom neúplného zistenia skutkového stavu súdom prvej inštancie odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú a účelovú. Z predloženého spisu odvolací súd jednoznačne zistil, že súd prvej inštancie po tom, ako bol odvolacím súdom zrušený jeho v danej veci skôr vydaný rozsudok v časti materiálnej satisfakcie 20.000 Eur a vec mu bola v tejto časti vrátená na ďalšie konanie, vyzval obe strany sporu na uplatnenie prostriedkov procesnej obrany a procesného útoku v ním stanovenej lehote s upozornením, že na neskôr uplatnené podania nemusí prihliadať, čiže obom stranám sporu, a teda aj žalovanému, poskytol dostatočný časový priestor na uplatnenie prípadných návrhov na doplnenie dokazovania, žalovaný však aj napriek riadnemu doručeniu výzvy, na túto nereagoval a žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, ani námietky k už vykonaným dôkazom, prípadne iné prostriedky procesnej obrany neuplatnil a zostal až do skončenia konania

pred súdom prvej inštancie (vyhlásenia napadnutého rozsudku) procesne pasívny. Súd prvej inštancie potom vychádzal z dokazovania vykonaného a skutkového stavu zisteného v pôvodnom konaní. Keďže žalovaný nevyužil procesnú možnosť na uplatnenie prostriedkov procesnej obrany, v rámci ktorej mohol navrhnúť doplnenie dokazovania za účelom doplnenia skutkového stavu, odvolací súd vyhodnotil túto jeho obranu ako nedôvodnú.

22. Nadväzujúc na už vyslovený, právoplatne prijatý, právny záver o tom, že odvysielaním predmetnej reportáže obsahujúcej nepravdivé a skresľujúce informácie s dehonestujúcim charakterom došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu, najmä do jeho dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti, odvolací súd vo vzťahu k v tomto odvolacom konaní preskúmanému nároku žalobcu na finančnú satisfakciu vo výške 20.000 Eur, v prvom rade uvádza, že zadosťučinenie v peniazoch predstavuje inštitút, ktorý nemožno použiť na vyváženie a zmiernenie bežnej, či len celkom krátkodobu pôsobiacej nemajetkovej ujmy na osobnosti fyzickej osoby. Predpokladom pre jej prisúdenie je nedostatočnosť morálneho zadosťučinenia a vznik nemajetkovej ujmy v podobe zníženia vážnosti alebo dôstojnosti fyzickej osoby v spoločnosti v značnej miere (závažná ujma). Za závažnú ujmu treba podľa právneho názoru súdnej praxe považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dosah a dôsledky, považuje za značnú ujmu. Prítom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale jej objektívne hľadisko, teda to, či predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala ja každá iná fyzická osoba (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.10.2012, sp. zn. 4Cdo 81/2011). Pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú vyvolal zásah v rodinnom, pracovnom či inom prostredí fyzickej osoby. Táto miera sa zisťuje dokazovaním a posudzuje na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie. Iba v prípade, ak sa dostatočne preukáže reakcia svedčiaca o znížení dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere v zmysle ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, môže byť fyzickej osobe priznaná aj náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 15/2003). Výška peňažného zadosťučinenia musí byť primeraná, je však predmetom voľnej úvahy súdu. Súd pri svojom rozhodovaní musí vychádzať z viacerých kritérií, a to: a) zo závažnosti vzniknutej nemajetkovej ujmy, pričom sa predpokladá, že čím závažnejšia bude táto ujma čo do svojho rozsahu, trvania, dôsledkov, odstrániteľnosti a pod., tým bude vyššia aj náhrada v peniazoch, b) z okolností, pri ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby a c) z toho, či pôvodca zásahu neposkytol už mimosúdne dotknutej osobe morálne, prípadne finančné zadosťučinenie. Okrem uvedených hľadísk sa musí súd riadiť ešte dvoma zásadami, a to zásadou proporcionality a zásadou ekvity. Zásada proporcionality znamená, že čím má chránený záujem v spoločnosti väčšiu hodnotu, tým väčšia suma náhrady môže byť dotknutej osobe priznaná súdom, a zásada ekvity znamená, že v prípade objektívne podobných ujmy sa priznávajú porovnateľné sumy.

23. Vychádzajúc z predloženého spisu odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania pri implicitne uskutočnenom teste proporcionality vo vzťahu k odvysielanej reportáži k správnym odpovediam na otázky KTO, O KOM, ČO, KDE, KEDY a AKO hovoril, resp. uverejnil, a tieto aj správne zohľadnil pri posudzovaní dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, t.j. pri posudzovaní intenzity zásahu do vážnosti a dôstojnosti žalobcu v spoločnosti a primeranosti výšky nemajetkovej ujmy, keď dospel k záveru, že žalobcovi prináleží okrem morálnej satisfakcie (ktorú mu priznal skôr vydaným rozsudkom č.k. 7C 25/2013-285 zo dňa 28.01.2015 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu č.k. 4Co 270/2015-341 zo dňa 29.06.2016) aj náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 20.000 Eur, ktorú považoval vzhľadom na okolnosti daného prípadu za primeranú, spravodlivú a pôsobiacu nielen satisfakčne, ale tiež preventívne vo vzťahu k budúcej činnosti žalovaného, nakoľko morálne zadosťučinenie (ospravedlnenie sa žalovaným žalobcovi formou odvysielania ospravedlnenia) nepovažoval vychádzajúc súčasne z nálezu Ústavného súdu ČR sp. zn. II ÚS 281/2003 vzhľadom na dlhý časový odstup medzi spôsobením zásahu do osobnostných práv žalobcu a ospravedlnením sa žalobcovi za postačujúce, s čím sa odvolací súd bezvýhradne stotožnil. Odvolací súd ďalej konštatuje, že súd prvej inštancie pred tým ako dospel k tomuto záveru starostlivo prihliadal aj na všetky potrebné, vyššie v bode 21 odôvodnenia tohto rozhodnutia uvedené, kritéria a na všetky relevantné a vykonaným dokazovaním jednoznačne preukázané okolnosti daného prípadu odôvodňujúce značnú mieru (intenzitu) zníženia vážnosti a dôstojnosti žalobcu v spoločnosti, medzi ktoré patria: skutočnosť, že žalovaný odvysielaním predmetnej reportáže obsahujúcej nepravdivé informácie o údajnom nezákonnom postupe žalobcu ako súdneho exekútora v exekučnom konaní a pri vykonávaní exekúcie vypratáním nehnuteľnosti patriacej povinným

X., za súčasného poskytnutia minimálneho časového priestoru žalobcovi v reportáži na vyjadrenie sa k spornej téme reportáže, neoprávnené zasiahol do osobnostných práv žalobcu; skutočnosť, že žalobca bol v čase odvysielania reportáže prezidentom Slovenskej komory exekútorov, čo bolo spomenuté aj v predmetnej reportáži; skutočnosť, že reportáž bola odvysielaná v televízii s celoštátnou pôsobnosťou v hlavnej spravodajskej relácii dosahujúcej vysoké percento sledovanosti; skutočnosť, že samotný názov reportáže „C. L.“, ako i jej obsah evokovali nielen neprofesionálne, ale až úmyselne nekalé a podvodné konanie žalobcu pri výkone exekúcie, v oblasti ktorej je uznávaným odborníkom; a tiež negatívne reakcie a ohlasy ľudí z profesijnej a pracovnej oblasti žalobcu, z akademickej pôdy, a tiež z jeho súkromného života a širšej verejnosti, vyplývajúce z výpovedi jednotlivých svedkov zastrešujúcich všetky spomínané oblasti, z ktorých nepochybne vyplývalo, že odvysielaním danej reportáže bola vážnym spôsobom nielen spochybnená dôveryhodnosť a profesionalita žalobcu pri výkone odbornej a pedagogickej činnosti, a pri výkone funkcie exekútora a prezidenta Slovenskej komory exekútorov, ale i znížená a spochybnená jeho povesť a vážnosť v spoločnosti ako súkromnej osoby. Súd prvej inštancie tiež správne a dôsledne posúdil aj negatívny vplyv reportáže na súkromný a rodinný život žalobcu, keď poznamenal, že samotná manželka žalobcu začala mať po odvysielaní reportáže pochybnosti o erudovanosti svojho manžela a následne aj obavy, aby v budúcnosti neurobil pri výkone svojej činnosti nejakú chybu a bol opatrný pri komunikácii s médiami, aby opätovne nedošlo k ovplyvneniu ich rodinného života v tom smere, že museli okoliu neustále vysvetľovať, že došlo k odvysielaniu nepravdivých informácií. Logické a správne bolo tiež konštatovanie súdu prvej inštancie, v ktorom na podklade svedeckých výpovedí vyhodnotil, že to, že nedošlo k zmene postoja niektorých svedkov v osobe žalobcu, bolo spôsobené práve snahou, aktívnou komunikáciou a ochotou žalobcu a jeho blízkych osôb a spolupracovníkov vysvetľovať podstatu vecí uvedených nepravdivo a skresľujúco v dotknutej reportáži. Odvolací súd ďalej uvádza, že žalobca síce bol v čase odvysielania reportáže z titulu svojho postavenia (prezidenta Slovenskej komory exekútorov a člena pedagogického zboru Justičnej akadémie SR), funkcie súdneho exekútora a pôsobenia na vysokej škole povinný znášať vyššiu mieru kritiky ako bežný občan, avšak z dôvodu, že v danom prípade nešlo o oprávnenú kritiku (odvysielané informácie neboli založené na pravdivých skutočnostiach, čo sa pri oprávnenej kritike vyžaduje), ale išlo o neoprávnený zásah do jeho osobnostnej sféry, spôsobený odvysielaním nepravdivých informácií degradujúcich jeho postavenie, česť, vážnosť a dôstojnosť ako osoby verejne známej v odborných právnických kruhoch (bol prezidentom Slovenskej komory exekútorov, vysokoškolský pedagóg, súdny exekútor, člen pedagogického zboru Justičnej akadémie SR), čo malo nepriaznivý dopad aj na jeho súkromný a rodinný život a vzťahy, je vzhľadom na jeho spoločenské postavenie a okruh osôb, ktoré ho poznajú, nepochybné, že zásah, ktorý utrpel na svojich osobnostných právach danou reportážou, bol o to závažnejší a neporovnateľne intenzívnejší než by bol za daných okolností u akéhokoľvek iného súdneho exekútora nevykonávajúceho pedagogickú činnosť, ani funkciu prezidenta Slovenskej komory exekútorov a člena pedagogického zboru Justičnej akadémie SR. Vzhľadom na charakter odvysielaných nepravdivých informácií, ktoré poukazujú na nezákonnú činnosť žalobcu ako súdneho exekútora, v tom čase predsedajúceho Slovenskej komore exekútorov, pri výkone exekúcie, je nesporné, že takéto informácie boli bez akýchkoľvek pochybností objektívne spôsobilé a v danom prípade aj preukázateľne vyvolali u odbornej aj laickej verejnosti, u účastníkov exekučných konaní žalobcu, ale aj u jeho priateľov a rodinných príslušníkov závažné pochybnosti o jeho erudovanosti, profesionalite, odbornej a morálnej integrite, a nedôveru v jeho odbornú a akademickú činnosť. O tom, že žalovaný odvysielaním takejto reportáže porušil svoju základnú povinnosť informovať objektívne a pravdivo, nemal odvolací súd vzhľadom na obsah a text reportáže žiadne pochybnosti. Nie je mu dokonca zrejmé, aký účel by mohla daná reportáž plniť, keď vzhľadom na prednesenú pomerne rozsiahlu právnu problematiku bola maximálne stručná a skončila sa neukončene a polemicky, bez prijatia akéhokoľvek konkrétneho záveru, a okrem toho obsahovala veľa nepresných, nejednoznačných, vágnych a, ako sa ukázalo vykonaným dokazovaním, nepravdivých vyjadrení a informácií. Odvolací súd sa domnieva, že účelom takejto reportáže mohol byť pravdepodobne len záujem priniesť senzačnú, bombastickú správu v záujme zvyšovania sledovanosti danej relácie, a to aj na úkor osobnostných práv žalobcu. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti dospel odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie k záveru, že nemajetková ujma, ktorá bola žalobcovi odvysielaním dotknutej reportáže spôsobená na jeho osobnostných právach, bola skutočne vážna a napĺňala znaky zníženia vážnosti a dôstojnosti žalobcu v spoločnosti (predovšetkým v odborných právnických kruhoch, ale tiež v laickej verejnosti a v rodinnom prostredí) v značnej miere.

24. Vzhľadom k tomu, že určenie výšky peňažného zadosťučinenia je predmetom voľnej úvahy súdu a závisí predovšetkým od závažnosti spôsobenej nemajetkovej ujmy a okolností konkrétneho prípadu,

odvolací súd prihládajúc na všetky súdom prvej inštancie zohľadnené faktory a okolnosti daného prípadu (uvedené vyššie) nemal dôvod odchyliť sa od ním prijatého záveru, že žalobcovi prináleží náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 Eur, pretože ju považoval taktiež za primeranú, spravodlivú a pôsobiacu voči žalobcovi satisfakčne a voči žalovanému preventívno-sankčne. Pri posudzovaní výšky finančnej satisfakcie sa súd prvej inštancie riadil dôsledne nielen zásadou proporcionality, ale aj zásadou ekvity, a to tým, že prihládal aj na výšku náhrad priznávaných súdmi v obdobných prípadoch, pričom poukázal aj na príslušné rozhodnutia (rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 16Co 115/2010, a rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6Co 351/2012).

25. Vzhľadom na uvedené skutočnosti vyhodnotil odvolací súd odvolanie žalovaného ako absolútne nedôvodné a nespôsobilé privodiť iné, než potvrdzujúce rozhodnutie. S prihladnutím aj na skutočnosť, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je riadne a presvedčivo odôvodnený, odvolací súd ho postupom podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. v celom rozsahu (aj v závislom výroku o trovách konania, ktorý bol taktiež správny) ako vecne správny potvrdil.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, priznal proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).